RULETA
RUSSIANA
SEAN WILSON

Sean Wilson

Ruleta suseasca

versiunea în limba română

UNCRIS

Nota traducătorului

Rulet a ruseascã continuă acțiunea din *Misiune pentru mercenari*, publicată în VP Magazin nr. **32**-**34**, tot în traducere @**uncris**.

CAPITOLUL 1

Misiunea dura de 17 ore și era evident că ceva nu era în regulă. Cartierul General Operațional din Cipru al *Defence Intelligence Agency* marcase situația ca fiind urgentă imediat ce au recepționat semnalul cu frecvență variabilă al satelitului, conform căruia echipa de captură/extragere din Siria nu a ajuns la punctul de rendezvous. Chiar dacă era o misiune sub acoperire/neagră, care putea fi negată și care implica contractori mercenari independenți, dacă echipa a fost compromisă sau capturată, unii din Washington vor plăti amarnic. Iar acest fapt însemna că va fi urmat de repercusiuni pe care DIA ar fi preferat să le evite. Pe măsură ce clipele treceau fără nici un indiciu referitoare la locația echipei, directorii operaționali ai DIA s-au reunit în spațioasa sală de conferințe din cartierul general pentru a discuta opțiunile.

Elicopterul de extracție al DIA a scanat dezolantul deșert sirian utilizând echipament sofisticat pentru imagini termice, dar nu a depistat nimic. Elicopterul fusese trimis pentru a recupera echipa, toți foști militari din Forțele Speciale, oameni foarte bine antrenați, care au avut misiunea de a captura un important comandant ISIS chiar de sub nasul bodyguarzilor săi personali.

Dar raidul clandestin se terminase printr-un sălbatic schimb de focuri, în urma căruia jumătate de echipă a fost pierdută, iar supraviețuitorii au trebuit să se retragă prin deșertul dur, într-o fugă istovitoare ce trebuia să-i aducă în siguranță la punctul de extragere. Dar, undeva pe traseu, a intervenit ceva… rău de tot. Misiunea a fost complet și dezastruos compromisă. Executivii DIA nici măcar nu știau dacă măcar vreunul din operativii lor a supraviețuit. Unul dintre baștanii DIA a mâzgălit pe foaia cu notele pentru informare „*Clusterfuck*”[1], iar acest cuvânt părea să caracterizeze foarte bine situația din toate unghiurile.

---

[1] Clusterfuck – termen militar pentru o operațiune în care au mers rău o mulțime de lucruri. În cadrul comunicațiilor radio sau în conversațiile *politicoase,* acest termen este înlocuit cu acronimul fonetic NATO "Charlie Foxtrot/ CF". Sinonim cu *mizerie, dezastru*.

În elicopterul ce zbura razant deasupra platoului stâncos al deșertului, Mike Ducane încerca să slăbească strânsoarea cătușelor din plastic ce-i imobiliza mâinile la spate. Îi privi din nou pe cei ce-l capturaseră și acum erau așezați în partea cealaltă a fuselajului slab luminat al elicopterului militar de transport rusesc. Inspiră adânc. Misiunea se transformase într-un real coșmar, iar șansele lui de a mai apuca anii de pensie au devenit deodată aproape zero. În ciuda șocului și confuziei și a faptului evident că a fost trădat, mintea îi lucra sub presiune pentru a găsi o cale de scăpare. S-a uitat la frumoasa femeie în uniformă aflată în fața sa, încercând să vadă ceva în ochii ei negri precum cărbunele. Fatima Trigo. Iubita sa. Așa crezuse el. Femeia pe care o ținuse în brațe. Femeia care i-a oferit mai multă plăcere decât avusese oricând în viața sa în toate întâlnirile ocazionale cu alte femei. Femeia căreia îi mărturisise bucuros că o iubește. Își scutură capul incredul. Cum de a putut fi atât de idiot? Femeia care se dovedise a fi maior în Biroul Securității Statului Rus. Femeia care l-a trădat. Se hotărî să lase aceste gânduri deoparte deocamdată și să încerce să priceapă dezastrul care a dat peste el și echipa sa.

Fusese misiunea sa. Fusese selectat ca fiind în mod evident omul potrivit să conducă echipa. Toți au fost băieți buni. Soldați cu multă experiență, dar care au fost anihilați, ambuscați, luați prin surpriză și doborâți în noapte friguroasă a deșertului sirian de o gașcă bine antrenată de ucigași în uniformele Forțelor Speciale Ruseți. Asta nu putea să însemne decât *Spetsnaz*. Aceștia era tipii care ar fi trebuit să lupte cu ISIS, dar lui Mike îi era absolut clar că acum se *juca* altceva. Misiune se dusese complet dracului. Într-un fel au fost norocoși că au scăpat din ambuscada ISIS din satul deținut de inamic. Echipa de supraviețuitori DIA ce se retrăgea alergând, a fost urmărită îndeaproape și interceptată. Iar asta nu putea însemna decât că rușii trebuie să le fi urmărit fiecare pas al retragerii lor rapide din misiunea compromisă. Acesta era un gând extrem de îngrijorător, mai ales pentru că elicopterul a încetinit în întunericul rece de dinaintea ivirii zorilor, până ce a aterizat într-o zonă din interiorul Bazei navale Ruseți din Tartus.

Mai fusese în Siria, dar Tartus era efectiv teren rusesc. Mike era foarte îngrijorat pentru faptul că fusese identificat de cei

ce l-au capturat și separat de oamenii săi. Nu va putea uita niciodată ochii reci ai ofițerului rus, care doar cu o mișcare tăcută din cap a ordonat oamenilor săi să deschidă focul. Nu-l va uita nici când pe solidul subofițer rus care și-a ridicat carabina de asalt și i-a împușcat pe fiecare dintre muribunzi de câte două ori în cap pentru a se asigura că nu vor exista supraviețuitori. Fără martori. Și totuși, Mike a fost separat și cruțat, devenind imediat clar că el a fost obiectivul principal al ambuscadei. Capturarea lui Mike a dat și semnalul pentru asasinarea brutală a echipei sale. Ei au fost considerați ca fiind de prisos pentru misiunea rușilor așa că au fost îndepărtați sec.

Încet, încet, punea cap la cap piesele în mintea sa, căutând înțelesuri, încercând să realizeze o imagine coerentă din informațiile disponibile, evaluându-și inamicul cu ochi reci, calculând probabilitățile.

Evident, aveau nevoie de el pentru ceva, altfel n-ar mai fi fost în viață. Probabil că l-au lăsat viu ca să afle ce știa el. La fel de evident era că nu va supraviețui mult timp după ce interogatoriul va fi complet. Dar în subconștient știa, cu o certitudine crâncenă, că dacă va reuși să scape din situația asta dementă, va avea o mare satisfacție să măcelărească javrele astea de ruși. Încet și cu atenție. Da, trebuia să se concentreze asupra situației cu care se confrunta, dar, în adâncul inimii sale, simțea un fior întunecat care-l mâna spre moarte sângeroasă și schilodire.

Și într-una din zile, dacă va putea supraviețui dezastrului, cu siguranță că va da frâu liber acestui instinct primar.

— Ieși.

Comanda a fost simplă, scurtă și în engleză. Abilitățile lingvistice ale lui Mike îi permiteau să vorbească fluent în rusă, totuși i se adresaseră în limba maternă. Se strădui cu greu să se ridice în picioare, având mâinile legate la spate, și se împletici spre ușa elicopterului. Nu l-a ajutat nimeni să coboare, dar imediat ce picioarele i-au atins betonul dur, doi *Spetsnaz* l-au înhățat de brațe și pe jumătate mergând, pe jumătate târât de ei, s-au îndreptat către un hangar. Toți soldații din Forțele Speciale erau antrenați în tehnicile de evadare dar și în metodele de presiune și abuzuri la care se puteau aștepta în cazul în care erau capturați. Datorită marii sale experiențe în materie de operațiuni speciale, Mike a fost angajat ca mercenar deosebit de bine plătit –

la o adică putând fi negată orice legătură cu el – și care putea îndeplini misiuni *sensibile* în spatele liniilor inamice, cineva care putea fi considerat ca o piesă de sacrificiu.

Departamentul de Stat nu avea intenția să-i expună pe cei din Delta Force și SEAL riscului de a fi capturați. Nu voiau să se confrunte cu perspectiva ca specialiștii lor, trupele de elită, să fie torturați în fața camerelor filmat sau decapitați în public pentru beneficiul unor psihopați sau fanatici care-și vânturau jihadul pe fiecare continent. De aceea DIA avea un rol foarte important în politica externă a guvernului american Operau în spatele liniilor inamice, marcau comandanții inamici, îi capturau sau ucideau pe cei desemnați. Apoi dispăreau ca niște umbre în noapte. Cea mai mare parte a operatorilor DIA nu s-ar fi lăsat niciodată capturați vii de către niște torționari psihopați care se găseau din plin în rândurile fundamentaliștilor ISIS.

În ciuda antrenamentului și experienței lor, echipa lui Mike fusese surprinsă de o unitate de ambuscadă a Forțelor Speciale rusești, adică de niște tipi despre care se presupunea că luptă de aceeași parte. Cel puțin teoretic.

Cei doi soldați au lăsat captivul să cadă pe podeaua hangarului, iar Mike s-a hotărât să rămână jos, în genunchi, să-și recupereze respirația și să aștepte următorul pas. Privi în sus și a văzut-o pe Fatima vorbind cu ofițerul *Spetsnaz* care l-a capturat, și care a ordonat atât de degajat uciderea oamenilor săi. Ea dădu din cap către rus, apoi se întoarse spre Mike. Zâmbea ciudat ca și cum ar fi savurat fiecare moment al situației sale neplăcute. Încă mai era îmbrăcată în uniforma de ofițer de legătură al Armatei Siriene. Ghetele lustruite treziră ecouri în aerul rece din hangar atunci când se apropie repede de el. El tocmai vru să i se adreseze, când ea și-a rotit piciorul și l-a lovit direct sub bărbie, cu o putere care l-a împrăștiat pe podea. Cu siguranță că el nu se așteptase la un asemenea *sărut* din partea fostei sale iubite. Acum era amețit de durere, și încerca să-și concentreze ochii în timp ce simțea gustul sângelui în gură, întrebându-se dacă lovitura nu-i spărsese vreun dinte. Ea s-a apropiat și i-a mai tras un șut în coaste, golindu-i plămânii de aer. Începu să tușească și să gâfâie în încercarea de a-și recupera respirația normală.

Mda, nu era un gest amabil de bun venit, așa că, într-un colț al minții sale răvășite de durere, a adăugat-o și pe frumoasa Fatima galeriei sale duri pe care intenționa să-i extermine la

prima oportunitate. Asemenea gânduri puteau motiva extrem de mult pe cineva ca să rămână în viață.

— Oh, Mike! a intonat ea încet de parcă ar fi fredonat o melodie. Te-a durut?

Și-a încleștat fălcile. N-avea nici un rost să-și irosească energia replicând. Prezența ei părea a fi un fel de lovitură de maestru calculată, trădarea perfectă care putea înfrânge rezistența și să-l lase vulnerabil unei slăbiri a voinței. La rece, își spuse că ei ar fi trebuit să lase asta pe mai târziu, ca ultimă picătură, pentru momentul când ar fi fost slăbit, nu în primele faze ale *jocului*. Acum știind că a fost înșelat și trădat de un operativ superantrenat în activitatea de Informații, că a fost strâns de coaie – într-o capcană extrem de plăcută – putea să-și modifice perspectiva și să o pună pe curva asta cu sânge rece într-un colț al minții sale unde nu mai putea face rău. Tăcerea lui a contrariat-o:

— Nu vorbești? Ți-a mâncat pisica limba, Mikey?

Încerca să-l tachineze. Văzându-l că-și recapătă răsuflarea, voia să-i mute durerea în altă parte a minții, dar el a ignorat-o. Nu-l vor brutaliza prea repede. O știa. Erau profesioniști. Ei au apreciat la rece că prea multă durere era contra-productivă, că sistemul său nervos ar fi putut fi copleșit și ar fi cedat cu mult înainte ca ei să fi extras informațiile dorite. El avea nevoie mai mult timp pentru a-și evalua șansele și să caute o oportunitate de evadare. Știa că timpul devenise deodată o marfă scumpă și perisabilă. Ar fi vrut să implânte o lamă ascuțită de pumnal în gâtul maiorului Trigo, să-i taie limba și să-i șteargă pe veci zâmbetul de pe față.

Fatima s-a dat înapoi, afișând același zâmbet ciudat. Gândurile încă roiau prin mintea amețită a lui Mike. Își închise ochii. Rușii. Securitatea Statului. Fusese lucrat perfect. Fir-ar dracu-al-dracului! I s-a tras-o la modul profesionist, iar el a înghițit-o 1.000%. Cum spuneau securiștii ruși: oamenii sunt precum dalele de gresie de pe podeaua băii – pune-le bine de la început și poți păși pe ele pentru tot restul vieții.

Încercă să zâmbească la acest gând caraghios, dar mușchii fălcilor îl dureau prea tare.

Ofițerul s-a apropiat împreună cu doi soldați masivi care i-au tăiat imediat cătușele de plastic. Mike a icnit. Durerea

provocată de sângele ce reîncepea să circule prin palme și degete era îngrozitoare. L-au ridicat de pe podea și i-au târât trupul rănit și sângerând către ușă, ghetele-i lăsând zgârieturi pe suprafața de beton. Prin brațe și umeri îl fulgerau descărcări de durere. L-au trântit în scaun, într-un birou mobilat spartan, iar el și-a întețit eforturile de a-și freca mâinile și umerii, acoperindu-și în același timp abdomenul. Neobservat de către răpitori, a reușit să strecoare un deget amorțit și dureros în spatele mici catarame din fibră de carbon a centurii și să acționeze un comutator minuscul pentru a activa un dispozitiv discret de localizare, care emitea un semnal de mică putere ce ar fi putut fi recepționat de un satelit DIA sau de o dronă. Era doar o *luminiță* în întunericul captivității sale, dar îi putea dezvălui locația. Desigur, probabil că nu va supraviețui prea mult, dar măcar Agenția va ști cine l-a capturat și unde a fost ucis. Chiar dacă moartea sa va fi în cele din urmă înregistrată ca fiind doar un alt regretabil accident la antrenamente. A fost prima sa ocazie de activare a balizei de urgență, dar știa foarte bine că nimeni nu va veni să-l salveze. De asemenea, era conștient că nu vor autoriza un atac cu drona care să-l *termine*, punând capăt chinului său. Nu în mijlocul bazei navale rusești de la Tartus. Asta ar putea declanșa un război adevărat. Și chiar dacă el era un tip simpatizat în rândurile operativilor, Mike înțelegea că nu era nicicând de ajuns pentru punerea la punct a unei misiuni de salvare, sau a unui izbăvitor glonț în cap înainte ca lucrurile să se-mpută serios. Era singur, doar pe mâna lui. Era principiul de bază, iar numărătoarea inversă începuse deja. În comunitatea mantiei și pumnalului din DIA, el era sacrificabil.

CAPITOLUL 2

Cu doar câteva săptămâni mai înainte, Mike Ducane ședea într-un birou discret DIA din Washington, așteptând să prezinte un raport complet referitor la ultima sa misiune și întrebându-se de ce cafeaua de la birou avea întotdeauna un gust execrabil. Tipii de la DIA Intel voiau să afle de ce unii dintre cei mai bine antrenați operativi dintr-o unitate de extragere au fost uciși; dar adevăratul lor scop era să afle despre descoperirea de către Mike complet pe neașteptate a unei foarte impresionante cantități de heroină cu înalt grad de puritate. Drept în mijlocul unui sat controlat de ISIS. Două sute cincizeci de kg de heroină pură, bine ambalată și împachetată în lăzi, depozitată într-o clădire din beton și destinată a fi transformată într-o sumă imensă de bani lichizi. Tipul de *cash* care putea finanța comod președinți, dictatori, despoți religioși și un întreg război fără ca nimeni să știe de unde vin banii. Și nimic nu era mai potrivit pentru acoperirea unei sofisticate operațiuni de trafic de droguri, decât un califat medieval embrionic răvășit de război. Iar Mike a dezvăluit o surprinzătoare, deranjantă și de netăgăduit conexiune rusească.

Poate că necazurile vin întotdeauna câte trei, dar era dincolo de orice coincidență faptul că trei zile mai târziu un boss al crimei rus a încercat să-l răpească pe Mike.

Mare greșeală, desigur. Foarte mare greșeală.

Heroină în Siria? Ruși încercând să-l răpească pe pământ american și să-l tortureze cu o colecție de scule electrice cu acumulatori? Mike începu cu repeziciune să *unească punctele*, iar modelul rezultat l-a intrigat. Pe neașteptate, dăduse peste ceva care, în mod evident, i-a speriat rău de tot pe ruși, încât, panicați, au încercat o ciudată tentativă de răpire. Planul fusese să-l supună – adică să-l bată ca pe un șnițel – apoi să-l ducă într-un depozit abandonat pentru a fi interogat cu brutalitate, înainte de a arunca ceea ce mai rămânea din el în apa de la capătul docului. Buni băieți. Dar, pentru răpitori, lucrurile n-au prea mers conform planului. Nici pentru cei ce se pregăteau pentru interogatoriu. După ce i-a împușcat și *demoralizat* pe aceștia lucrându-l cu o bormașină pe fiul bossului, Mike a aflat repede toate informațiile de care avea nevoie pentru a-și confirma suspiciunile. El știa că rușii colaborau cu ISIS la transportarea

heroinei de pe câmpurile cultivate cu mac în Afganistan până pe coasta însorită a Mediteranei. O treabă inteligentă. Sofisticată. O operațiune la scară industrială. Într-o cinică exploatare a extinderii prezenței lor militare, rușii au înțeles că navele lor erau la fel de capabile să transporte heroina precum vechile și ruginitele nave cargo care străbăteau rutele comerciale mediteraneene. Și era mult mai puțin probabil să fie oprite și cercetate. Iar Marina Militară Rusă avea o bază de o importanță crucială în Mediterana, la Tartus, în Siria. Aha! Ce coincidență! Dar asta însemna că guvernul rus trebuie să fi fost adânc implicat și el. Cu toții își trăgeau o felie din această imensă plăcintă de bani gheață. Pentru că crima organizată și corupția chiar plătea serviciile. La prima vedere, părea o nebunie. Guvernul rus susținea regimul sirian ba'athist din Damasc, iar asta însemna că era de presupus că luptau și cu ISIS. Dar haosul din Siria și hoardele bine înarmate, aflate în conflict, însemnau că lucrurile nu erau niciodată atât de clare pe cât se pretindeau a fi. Dacă rușii lansau covoare de bombe asupra satelor și trimiteau elicoptere de atac și rachete de croazieră, aruncând în aer convoaie cu ajutoare, de fapt pe cine luau ei în obiectiv?

Răspunsul putea fi găsit numai dacă se ignora retorica politică și rahatul cinic.

Răspunsul putea fi aflat luând urma banilor.

Pentru că marile sume de bani gheață *vorbeau* întotdeauna tare și pe bune.

Banii gheață nu mințeau niciodată.

CAPITOLUL 3

— Michael!

Vocea era perfect educată, nuanțată cu vocale britanice ce sugerau oarece timp petrecut în Anglia.

— Trebuie să-ți pun câteva întrebări și știi că cu cât mai repede îmi vei spune ceea ce doresc să aflu, cu atât mai mult îți vei ușura situația.

Pe Mike l-au impresionat întotdeauna abilitățile lingvistice ale militarilor ruși de la Informații. GRU[2]. Linia dură. Brutalitatea dusă la extrem. În strânsă legătură cu *Spetsnaz*. Ofițerul ce stătea la masă în fața sa era echipat într-o uniformă *Spetsnaz* de combat, proaspăt spălată, cu un pistol la centură și cu zâmbetul pe buze.

— După ce terminăm aici, persoana ta nu ne mai interesează și putem aranja să te întorci la colegii tăi din baza operațională avansată DIA, din sudul Siriei.

Amândoi știau că e o minciună. Mike și-a ridicat privirea. Din rana de pe maxilar, o dâră de sânge i se scurgea pe bărbie. Nu spuse nimic.

— Noi știm deja o grămadă de lucruri despre tine și despre activitățile tale de mercenar. Fosta ta…, frumoasa maior Trigo, ne-a ținut la curent asupra recentelor tale operațiuni, așa că nu ne vei spune nimic care să nu știm deja. Ne aflăm aici doar pentru a confirma câteva detalii.

Altă minciună. Fatima a știut despre datele plecărilor și sosirilor lui, dar el nu i-a divulgat niciodată nimic în legătură cu misiunile sale. Niciodată. Da, într-o bază militară, exista întotdeauna riscul zvonurilor și a vorbelor scăpate aiurea. Putea presupune că ea a adunat informații pe care le-a folosit pentru a-i compromite ultimele două misiuni – în timp ce-l călărea sălbatică pe podeaua cortului militar, cu o expertiză sexuală care-l lăsa de fiecare dată fără suflare. Era bună! Fără nici o îndoială. Dar trebuia să admită că ea fusese probabil antrenată ca să fie atât de bună. Și, fără îndoială, era extrem de conștiincioasă la „muncă”. Dacă tot a fost prins într-o capcană unsă cu *miere*… recunoștea că nici măcar nu-și putea imagina ceva mai *dulce*.

---

[2] GRU - Direcția Principală de Informații (l.rusă: ГРУ), este agenția de informații militare externe a statului major al Forțelor Armate ale Federației Ruse.

Ofițerul se dădu nițel mai aproape de el.

— Avem destul timp ca să aflăm ceea ce ne interesează, Michael.

Interesant. De obicei, asta însemna că sunt în criză de timp.

— Vreau să evităm suferințele neplăcute și inutile. Știi că în final îmi vei spune ceea ce vrem să știm. E doar o chestiune de timp și – zâmbi cu tot farmecul unui crocodil ce-și sfâșia prada – nimeni nu vine să te salveze, nu-i așa?

Asta însemna că în treaba asta exista un motiv de urgență. Probabil undeva sus în lanțul *trofic*. Probabil că exista și o altă agendă care se juca aici, una despre care Mike nu știa. Poate că descoperirea lui Mike a compromis o operațiune ruso-ISIS și băieții răi au fost forțați să se miște repede pentru a limita pagubele.

Nu a spus nimic. Și-a înghițit sângele din gură și s-a concentrat asupra tuturor indiciilor pe care le putea depista în interogatoriul său. Alegerea întrebărilor îi putea spune multe despre operațiunile lor. În mod evident, intenționau să-l ucidă, așa că se putea ca ei să devină neglijenți și să dezvăluie involuntar informații. Îi dădea ceva asupra căruia să se concentreze în timp ce secundele treceau și perspectiva unui glonț de pistol la baza craniului său devenea tot mai apropiată.

Michael și-a îndreptat încet spatele în scaun și a fost surprins de brusca lovitură în ceafă dată cu un baston de cauciuc.

— Nu mișca, Michael. NU-MIȘCA! Nu face nimic dacă nu-ți spun eu să faci.

Doar o subliniere dureroasă pentru cine era aici la *control*. Ofițerul s-a ridicat de la birou și a făcut un semn cu capul celor doi soldați *Spetsnaz* care stăteau în spatele scaunului lui Michael.

— Acești domni sunt foarte experimentați în obținerea informațiilor de la oaspeții încăpățânați.

Zâmbi și făcu din nou semn cu capul, iar cei doi soldați i-au pus cătușe de plastic la încheieturile mâinilor și a gleznelor, strângându-le dureros pentru a-l fixa ferm de scaun.

Lucrurile tocmai începeau să devină interesante.

Dacă ai destul timp, tot ce ai nevoie cu adevărat pentru a frânge tăria unui om este privarea sa de somn. Acesta va deveni confuz, poate chiar va halucina, și apoi, înainte chiar ca să-și dea

seama, va începe să vorbească. Dar asta lua timp, iar ruşii, evident, erau în limită de timp. S-au hotărât să opteze pentru o abordare mai puţin subtilă decât somnul şi deprivarea senzorială. Pentru Mike lucrurile au devenit deodată niţel cam prea interesante.

A icnit când cei doi *Spetsnaz* au început să-l lovească pe rând în plexul solar cu pumnii protejaţi de mănuşi groase din piele. Îi era tot mai greu să respire. Voia să ţipe dar nu avea aer. Nu se putea proteja şi era forţat să îndure fiecare pumn, incapabil să-şi încordeze muşchii, sau să atenueze loviturile. Durerea era sfâşietoare, iar aceşti flăcăi abia se încălzeau. Acesta era doar aperitivul.

— Michael? Ascultă-mă! Spune-mi ce ştii despre transportul de heroină pe care l-ai găsit. Vreau să-mi spui totul.

Cretinii îl loviseră atât de tare, încât l-au lăsat fără aer, de nici nu putea vorbi. A clipit ca să-şi îndepărteze lacrimile de durere şi şi-a scuturat capul.

— Nu… pot… dracului… vorbi! reuşi să horcăie între inspiraţiile icnite.

Ofiţerul s-a dat înapoi şi le-a făcut semn celor doi soldaţi să se oprească, permiţându-i victimei să-şi revină puţin.

Să te dai brav şi sfidător, ţi-ar aduce doar mai multă durere. Trebuie să exagerezi durerea pentru a-i face să creadă că reuşesc să te înfrângă. Mike nu avea nevoie să se prefacă. Suferea şi ştia că trebuie să ofere ceva, orice, pentru a câştiga mai mult timp pentru a-şi reveni după bătaie.

— Heroina, a scrâşnit. Pură. O mulţime de pachete. Îmi daţi puţină apă, vă rog?

— Cine ţi-a spus? Câţi de la DIA ştiu despre transport?

— Nimeni, minţi el. Am luat un pachet.

Ştia că ei trebuie să fi observat lipsa pachetului pe care l-a luat.

— Am păstrat *prafurile* pentru mine. Voiam să le vând în State… să fac rost de ceva *cash*.

Ofiţerul a ezitat.

— Nu ai raportat descoperirea? Şi pentru ce ai nevoie de bani?

— Jocuri. Am o datorie mare la un cămătar.

Povestea era aproape plauzibilă. Ofițerul a făcut iar semn și gorilele au reînceput să-l lovească pe Mike în plexul solar. Acum aproape că agoniza, luptându-se să respire, cu lacrimile curgându-i pe față.

— Mai spune-mi odată, Michael. Ce ai făcut cu pachetul de heroină pe care l-ai furat din transport?

Mile gâfâia greu, încercând să-și recapete respirația, tușind și scuipând stropi amari de fiere pe podea.

— Am dus-o în State. Am dat-o cămătarului în contul datoriei. Ca să scap de el.

Ofițerul rus și-a frecat bărbia gânditor.

— Datorie la jocuri, zici? La un cămătar?

Mike confirmă dând din cap, în timp ce trăgea cu putere aer în piept, între coastele dureroase.

— Și care este numele acestui cămătar?

— Eddie, a gângăvit Mike. Eddie Carbonelli. Italian. Mafia. Tipi periculoși… să te pui cu ei.

Chiar și în această poziție extrem de inconfortabilă, imaginația lui Mike lucra accelerat. Trebuia să câștige timp. Să le dea ceva. Orice. Continua să respire, forțând aerul să-i intre în plămâni.

Ofițerul a dat iarăși din cap. Încet. Gândindu-se.

— Și ce fel de joc te-a băgat în asemenea datorie, Michael?

— Poker. Jocul a fost *aranjat*. Dar n-am știut. La început am câștigat. Apoi am intrat în budă.

Continua să respire greu.

— Interesant, tărăgănă ofițerul. Dar nu pot să cred că ai putut să cazi într-o capcană atât de simplă și evidentă.

Mike ridică privirea, continuând să respire greu.

— Ăă? Cred că glumești.

Închise ochii din cauza durerii din abdomen.

— Gagii erau profi. Și nu a fost singura oară când am fost lucrat și băgat în corzi, pricepi? Și Fatima mi-a tras-o, nu-i așa?

Rusul se uită la el și zâmbi, ca o recunoaștere a faptului.

— Adevărat, Michael. Da, ai dreptate. Ai fost total prostit. Probabil că ești mult mai prost și naiv decât am crezut. Ca și cum o asemenea femeie minunată chiar s-ar putea îndrăgosti de un asemenea pachet de mușchi, ignorant, terorist mercenar, ca tine.

Rusul a râs ca și cum ideea era cu adevărat ridicolă, iar Mike nu s-a putut stăpâni să-și imagineze căpățâna caldă și sângerândă a tipului înfiptă în vârful unei țepe proaspăt ascuțită.

— Și cât datorai acestui mitic cămătar italian, Michael?

— O sută de mii. A fost un joc cu mize mari.

— Kilogramul furat valora mult mai mult de atât, Michael. De ce l-ai dat pe tot acelui cămătar imaginar?

Mike era pe cale să răspundă când ofițerul a pășit înainte și l-a lovit cu putere în piept cu tocul ghetei, răsturnând scaunul și trimițându-și prizonierul la podea.

— Nu-mi irosi timpul cu minciunile tale!

Vocea era puternică și plină de furie. Acum a fost momentul când Mike l-a văzut pe ofițerul rus fiind cât p-aici să-și piardă cumpătul. Acesta a fost primul semn că rusul poate să-și piardă cumpătul. Mike era buimăcit de lovitură, zdrobit și uluit, incapabil să respire, icnind și încercând să tragă aer în piept, în timp ce cătușele de plastic, îi tăiau carnea de pe încheieturile mâinilor și a gleznelor. Asta era mai rău decât tehnica înecului simulat și mult mai *distractiv* pentru torționarii săi sadici. Și-a scuturat capul încercând să-și limpezească gândurile. Nu avea nici un fel de iluzii în legătură cu situația sa. Știa că acesta era abia procesul de *înmuiere*. Și-atunci a simțit ceva neașteptat. Căderea făcuse ca unul dintre brațele de lemn ale scaunului să se slăbească în locașul său. Mike putea simți cum se mișcă. Brațul era aproape liber. Începu să se întoarcă într-o parte și alta, pretinzând că se simte rău, gemând și văitându-se că a spus adevărul și că ei trebuie să înceteze să-l mai lovească. Ofițerul a rânjit.

— Forțele Speciale americane. Umflați ca niște baloane cu fanfaronada și falsul bravado. Și atât de ușor de dezumflat.

Arătă spre una dintre gărzi.

— *Spetsnaz*. Cei mai buni dintre cei buni. Ei v-au capturat și v-au făcut să arătați precum niște amatori patetici… ceea ce și ești de fapt.

Mike murmură cu o voce încă hârâită:

— Știu. Știu. Vă rog! Dați-mi puțină apă, *Sir*?

Rusul s-a uitat fix la figura patetică care gemea în fața sa și a hotărât că ar fi momentul potrivit să ofere aparența bunătății, o abordare mai blândă care ar putea încuraja prizonierul să-i spună ce știa cu adevărat. Era în mare criză de timp. Făcu semn

unuia dintre gărzi și spuse ceva în rusește, cerând o sticlă de apă de la cantină. Și-a încrucișat brațele, apoi a luat o țigară, și-a aprins-o cu o mică brichetă de aur și a suflat fumul albăstrui spre Mike. Analiza câtă rezistență mai rămăsese în prizonierul său. Simțea că se apropie de răspunsurile de care avea nevoie. Rafinarea și distribuția heroinei în Siria devenise o industrie majoră și multe cariere erau direct amenințate dacă ceva mergea prost. Și nu doar cariere. Eșecul ar fi însemnat un glonte de pistol *Makarov* în ceafa oricui nu era în stare să protejeze afacerea. Eșecul nici nu intra în discuție. Rușii aveau nevoie să știe cât de mult fusese compromisă operațiunea. Și trebuiau să afle înainte ca să fie interceptate convoaiele lor de către forțe ostile. Mizele erau foarte mari. Această afacere se întindea până la cele mai înalte eșaloane din guvern și armată.

Mike își privi torționarul cu umilință și rugăminte în ochi și începu să șoptească. Ofițerul s-a uitat la el și i-a spus să vorbească mai tare. Mike a scos câteva sunete, ca și cum s-ar fi străduit să se facă auzit. Ofițerul, iritat, s-a dat mai aproape. Lui Mike îi curgeau lacrimile pe față. Părea că se roagă, repetând aceleași vorbe iar și iar, ca o litanie a unui condamnat. Se zvârcolea de pe o parte pe alta ca și cum ar fi avut dureri mari. Deodată, rusul s-a îngrijorat că prizonierul ar putea avea un fel de cădere pentru că, poate, el l-a forțat prea mult, într-un timp prea scurt. S-a aplecat asupra lui Mike, spunându-i să se liniștească și vorbească clar. Se uită direct în ochii sălbatici ai unui om care părea să fie în sfârșit gata să cedeze. Zgomotul de lemn rupt a fost urmat de un icnet incredul când Mike a smuls brațul scaunului de lemn din locașul său și a împlântat capătul ascuțit în gâtul ofițerului. Apoi l-a tras înapoi, a balansat scaunul spre înainte și s-a folosit de efectul însumat al inerției pentru ca să se răsucească pe picioarele din față ale scaunului, după care a înfipt cu putere brațul de lemn în vintrele soldatului luat prin surprindere. Într-o clipită, a răsturnat scaunul împreună cu trupul său pe jumătate legat peste trupul căzut al gărzii și a folosit din nou bucata de lemn smulsă pentru a-l lovi cu putere în gât. Respira cu greutate, dar vederea traheei zdrobite a soldatului muribund i-a stârnit un zâmbet de satisfacție.

Cu brațul liber, a luat pumnalul ascuțit ca o lamă de ras al soldatului, care se afla în teaca de la centura acestuia și, cu două

tăieturi precise, a scăpat de cătușele din plastic. Probabilitatea de a rămâne viu sau de a ieși din bază nu era foarte mare. Totuși el a micșorat șansele oponenților, cerându-i ofițerului să trimită unul dintre soldați afară din încăpere ca să aducă apă. Brațul rupt din scaun a fost o baftă. Dar, după cum se spunea mereu, în luptă norocul îi ajută pe cei bine pregătiți. Privi ofițerul căzut pe spate. Era epuizat de efortul de a respira, nu putea vorbi și probabil știa că va muri. Mike se aplecă asupra lui, frecându-și brațele amorțite și vorbi într-o rusă perfectă.

— Ai ales o zi bună ca să mori, javră ucigașă. Uite că Forțele Speciale americane sunt totuși mai tari decât pisoii *Spetsnaz*. Iar asta – băi, grămadă de căcat – este pentru echipa mea.

Puse vârful pumnalului de luptă sub bărbia rusului și l-a privit direct în ochii plini de teroare. Încet și deliberat, l-a împins în sus până ce a trecut prin osul palatin al gurii rusului. Apoi a recuperat pumnalul pentru că era prea folositor pentru a-l lăsa în urmă.

— Noapte bună, nenorocitule. Acum, Forțele Speciale părăsesc clădirea.

Pleoapele ofițerului au tremurat și a murit cu gâtul înecat de propriul sânge.

Antrenamentul și instinctele ascuțite pentru supraviețuire au intrat în funcțiune. Simțurile lui Mike au trecut pe maxim, reglate pe cel mai înalt grad de alertă. Verifică ușa, Afară nu era nimeni și nici un semn de garda care trebuia să se întoarcă cu apa. Era timpul să facă *curățenie*. Băgă repede scaunul sub biroul uzat și trase cele două cadavre în spatele ușii. Nu era nici un alt loc unde să le ascundă. A luat pistolul ofițerului, un *Makarov* de încredere, bine uns, plus un încărcător de rezervă, și-și puse pumnalul de combat la spate, în centură.

Habar nu avea cum arată baza, dar presupunea că securitatea din jurul ei era feroce. A ieși pe poarta principală părea a fi o ambiție nițel cam mare. Deși era hotărât să supraviețuiască cu orice preț, a acceptat și consecințele faptului de a nu se mai lăsa prins din nou. Mai bine să fie doborât de rafalele armelor, dar luând cu el viețile a cât mai mulți inamici posibil, rezervându-le bilete nerambursabile pentru expresul de mare viteză către Iad. Din motive pe care doar psihiatrii

Companiei le-ar fi apreciat pe deplin, gândul chiar i-a ridicat moralul lui Mike. Chiar mult de tot. După ororile unei nopți de neuitat, ieși din birou, rânjind. Cu pistolul ținut în fața pieptului, alergă aplecat până în spatele hangarului.

Au mai trecut trei minute înainte ca alarma să răsune în interiorul bazei. Mike a ridicat din umeri, pitit între stivele de butoaie cu combustibil aflate la mai mult de 50 m de hangar.

Evident că soldatul care revenise a descoperit cele două cadavre. Sau aprins reflectoarele care au început să cerceteze interiorul bazei, motoarele camioanelor au pornit iar transportoarele blindate au scos nori de fum negru în timp ce-și luau la bord încărcătura de personal pentru a-i duce la posturile de luptă de pe perimetrul puternic fortificat din jurul bazei. Ofițerii urlau ordine, iar conducătorii de câini își duceau animalele în pas alergător către garduri. Câinii puteau fi oricând o problemă și Mike a decis să profite de avantajul confuziei și să se îndrepte spre docuri. Imediat ce ecranul de pază va securiza perimetrul, vor porni o căutare către facilitățile din port, acoperind fiecare centimetru pătrat de teren până ce-și vor găsi prada. Din nou, Mike a știut că nu are mult timp. Razele reflectoarelor cercetau baza, iar Mike a trebuit să folosească orice acoperire a putut găsi pentru a rămâne ascuns. O singură greșeală și se termina totul. Și-a acoperit fața și mâinile cu ulei rezidual găsit pe fundul unui butoi și cu praf, realizând un camuflaj negru pe piele. Ba târâș, ba prin salturi scurte înainte, ba prin sprinturi scurte, și-a croit drumul către apă. Simțea mirosul mării. Reflectoarele îndepărtate scoteau în evidență bordajul unui distrugător[3] rusesc. Deci el se îndrepta în direcția bună. Gărzile alergau pretutindeni, urmând ordinele răcnite de subofițeri cu ceafă de taur. Câinii lătrau. Două tancuri grele și-au aprins farurile, iar mitraliorii lor căutau avizi ținta.

Zorii vor pune în curând capăt jocului. Soarele era gata să răsară, iar Mike era în criză de timp. Se piti în spatele unei stive de lăzi din lemn, respirând adânc, și verifică distanța dintre poziția sa și cel mai apropiat distrugător. Într-un moment de totală nebunie, se închipui pe sine însuși manevrând de unul

[3] Distrugător – clasă de nave militare cu un deplasament de cca 2.200-3.000 t, dotate cu tunuri AA, rachete și torpile, cu rol de escortă a navelor mai mari/a convoaielor de nave și luptă ASW.

singur nava rusească și navigând afară din rada portului precum un căpitan pirat din alte vremuri. Își scutură capul pentru a-și limpezi gândurile. Stresul și iminenta posibilitate de a fi ucis, cu siguranță că-ți putea bulversa mintea. Mai avea cam 80 m și se întreba dacă va reuși să-i parcurgă, când, uitându-se la stivele de cutii din lemn, i-a venit deodată o idee nebunească. Alte opțiuni nu mai avea și, odată ce răsărea soarele, nu mai avea unde să se ascundă. Încet și cu grijă, s-a ridicat în coate și genunchi și a riscat o privire rapidă în spatele său. Nu era nimeni în imediată apropiere. Atunci a luat o ladă, a pus-o pe umăr, s-a ridicat în picioare, și a început să meargă, aparent cu un scop, către distrugător. Pășea de parcă făcea cel mai natural lucru din lume. Încă nu apăruse lumina zilei, dar spre est cerul se lumina. Un reflector l-a prins în raza sa, a zăbovit un moment, apoi a trecut mai departe. Se afla cam la 20 m de etrava distrugătorului când o voce a strigat autoritar:

— STAI!

Mike a schimbat lada pe umărul celălalt, dar ținându-și fața ascunsă, și s-a întors nesigur ca să vadă cine îl strigă. Santinela se afla la cel puțin 15 m depărtare, ținând ferm în mâini carabina de asalt.

— Hei, tu! Ce mă-ta-n cur faci? E alarmă generală. De ce nu ești la postul tău de luptă, băi, javră?

Mike a săltat din nou lada, ca și cum ar fi fost grea. Rusa lui era fără cusur.

— Bine, bă. Bine. N-ai decât să cari tu vodca asta până la popota ofițerilor.

— Nu vorbi pe tonul ăsta cu mine, băi, corcitură, că te fac să te caci sânge!

— Știi ce? Mi s-a ordonat să duc vodca asta, iar dacă nu o fac eu, altcineva trebuie să o ducă. Asta-i treaba.

— Ia vino-n coa', jigodie puturoasă. Ești dezgustător! Arăți de parcă ai fi dormit în budă.

Mike ridică din umeri și se îndreptă către santinelă, ținând capul plecat și spatele ușor cocoșat sub „greutatea" lăzii. Când s-a apropiat destul a ridicat privirea. Zâmbi radios și-i trase un șut direct în testicule. Santinela s-a prăbușit cu un icnet adânc de durere și uimire, iar Mike a lăsat lada încet pe pământ. Cu un pumn ca de baros a zdrobit gâtul omului, după care a sprintat aplecat către marginea de beton a docului. A pierdut un minut și

jumătate – timp prețios – până a găsit o scară de funii ce cobora către o mica barcă amarată lângă doc. O barcă cu motor. Grozav! Dar era un *prieten fals*. Nu putea lua barca. Prea zgomotoasă, mult prea vizibilă – și o țintă sigură – pentru oricine supraveghea apele uleioase din rada portului. Nu. Dacă trebuia să scape din fălcile de oțel ale acestei capcane, o va face în stilul clasic. A inspirat adânc. Da. Va trebui să înoate.

Mike a pus piciorul pe scara de frânghie și a început să coboare. Când a ajuns în apa întunecată, uleioasă, a început să înoate încet, pentru a minimiza turbulențele de la suprafață, printre gunoaiele ce pluteau lângă docuri. Coastele încă îl dureau și-și simțea diafragma de parcă fusese lovită de un catâr psihopat. A ignorant durerea și disconfortul, așa că se concentră ca să respire adânc și să continue să se miște – umbră invizibilă ce aluneca ușor prin apele întunecate. În spatele său, în depărtare, a auzit strigăte. Acum se afla dincolo de primul distrugător și se apropia de silueta celei de a doua nave, o fantomă pe ape. Probabil că descoperiseră santinela moartă. Razele reflectoarelor au fulgerat peste ape, dar el era acoperit de prima navă, înotând încet și constant în jurul etravei celei de a doua. Deodată a conștientizat sunetul venit de departe, din largul mării.

Antrenamentul celor din SEAL era extrem de dur, de solicitant, și doar cei mai dotați și hotărâți oameni reușeau să treacă procesul riguros de selecție. Cei mai mulți cursanți abandonau. Era de așteptat. Mike a trecut selecția și a devenit un membru valoros al Echipelor. Era, deci, super încrezător că putea înota o distanță mai mare decât puteau visa măcar majoritatea oamenilor. Cu fiecare *vâslire* a brațelor și a picioarelor, se îndrepta încet către îmbrățișarea binevenită a largului Mediteranei. Era cea mai mare distanță pe care a înotat vreodată. Riscul cel mare era că putea fi observat în apă după ce soarele își va revărsa razele peste radă și va lumina apele întunecoase ale portului. Spera că va fi confundat cu gunoaiele plutitoare răspândite pe suprafața apei. Micul lui avantaj era că gărzile erau încă concentrate pe cercetarea interiorului portului și nimeni nu-și imagina că el ar putea fi atât de nebun încât să înoate în largul mării fără ajutorul vreunei bărci de suport care să-l salveze.

A continuat să înoate până ce a depășit zona îndepărtată unde se afla ultima navă, apoi a luat o pauză, timp în care *călca* apa, verificându-și poziția și căutând vreun rest de gunoi plutitor

de o dimensiune potrivită cu care să-și mascheze prezența în apă. O bucată de lemn destul de mare țopăia în hula ușoară. Se apropie de ea, cu gândul de a o folosi pentru a-și estompa prezența în apă, și, datorită calităților plutitoare naturale, ca pe o placă flotantă.

Cu o mână o ținea lipită de trup, iar cu cealaltă vâslea către largul mării, atent să nu stârnească siaj în apă, dar hotărât să continue. Hula a crescut pe măsură ce mărea distanța dintre el și mica flotilă de nave rusești amarate în urma sa, în port. După jumătate de oră valurile hulei erau din ce în ce mai mari, ridicându-l și lăsându-l în jos cu forță, precum un dop de plută. Când se afla între valuri vâslea tare, pentru a mări distanța dintre el și port. Acum se simțea în siguranță pentru a face pauze, ca să se odihnească cu greutatea trupului susținută de bucata de lemn, și să-și refacă forțele. Va dura mult timp, dar trebuia să ajungă cât mai departe posibil de coasta siriană, sperând că valurile îl vor aduce înapoi către țărm – dar nu în portul cu flota rusă – înainte ca să cedeze datorită extenuării și să se înece.

Își alungă gândurile negative care amenințau să-i copleșească determinarea de a se salva. Inspiră adânc, strânse din dinți și scuipă apa sărată ce-i intrase în gură. Va supraviețui. Nu știa exact cum va reuși, dar era al dracului de sigur că nu va abandona. În largul mării apa era mai rece. O briză puternică îi sufla spumă sărată în față și-i ardea ochii. Lovit de valurile tot mai mari, cu apa sărată intrându-i în ochi și nas, agățat de bucata de lemn în largul mării – nu era o situație ideală, dar tot acest disconfort era de departe preferabil torturii aplicate de cei ce-l capturaseră. L-ar fi ucis oricum. Dar el nu avea deloc intenția să le facă treaba înecându-se. Cu forțe noi, a reînceput să vâslească cu forță tot mai departe în larg.

CAPITOLUL 4

Mike începea să se simtă foarte, foarte obosit. Efortul și temperatura scăzută a apei i-au șubrezit forța și îi era tot mai greu să se țină agățat de bucata sa plutitoare de lemn. Brațele îi erau amorțite datorită orelor de înot între valuri. Refluxul și curenții l-au purtat departe în larg și a pierdut din vedere linia țărmului. Un plafon jos de nori nu-l lăsa să vadă în ce direcție este soarele, așa că habar nu avea în ce direcție îl ducea deriva. Evident, nu avea nici busolă. Se întoarse în direcția unde credea că se află pământul, dar nu mai avea putere să se împotrivească curenților. Nu se vedeau nici păsări marine. Alt motiv de îngrijorare. Și-i era foarte sete. Era înconjurat de ape, dar nu putea bea nici un strop. Mintea i-a luat-o razna și a închis ochii parcă pentru o clipă… și fu aproape să se lase pradă somnului. Apa intrată în nas și sinusuri la trezit strănutând și, alarmat, a priceput s-ar fi putut îneca. Șocul i-a stârnit un val de adrenalină și a reînceput să înoate pentru a-și pune sângele în mișcare și să aducă oarece căldură în brațele amorțite. În același timp se întreba în ce mama dracului direcție se îndrepta. Nici măcar nu se gândea la rechinii care bântuiau prin estul Mediteranei. În acest moment era prea obosit.

Schimbă mâinile și înotă câțiva metri cu cealaltă, forfecând din picioare. Și deodată s-a întrebat dacă nu cumva înoată în cerc. Se putea întâmpla cu ușurință, pentru că nu avea puncte de referință și nici busolă.

După cinci ore, începu să creadă că poate nu va reuși. Apa rece îl storcea de forță, iar efortul de a-și mișca brațele și picioarele se dovedea a fi prea mare. Tot ce mai putea face era să se țină de bucata de lemn și să continuă să plutească. După un efort titanic, simțea că e pe cale să piardă lupta pentru supraviețuire. Șocul capturării, pierderea oamenilor săi, trădarea crudă și calculată a Fatimei, bătaia brutală din hangar, scăparea la limită de la o moarte sigură, orele de înot în marea montată. Începea să pară că *jocul* se apropia de sfârșit. A închis ochii o clipă, dorind cu disperare să doarmă, apoi i-a deschis larg la auzul unui zgomot slab care venea din toate părțile precum cel făcut de motorul unui mic avion. Apa ce-i intra în urechi îl împiedica să audă prea bine și privi cu teamă în sus, întrebându-se dacă nu cumva rușii au trimis un avion de patrulare să-l caute

pe el. Valurile îl ridicau și-l trimiteau înapoi în adânc, încât era aproape imposibil să vadă dincolo de creasta celor ce-l înconjurau. Apoi… a fost un *flash* scurt deasupra lui, o scânteiere a soarelui reflectat în ceva ce cobora de sub nori. *Ceva mic, ceva lucitor, ceva compact, ceva ce se rotea deasupra!* Mike a încremenit de uimire. Era o dronă. *Doamne Sfinte! O dronă!* Avionul miniatură, fără pilot, se orienta către dispozitivul baliză-radio ascuns în catarama centurii sale. A descris un cerc larg deasupra lui, camera de luat vederi din bot fiind orientată către dânsul, apoi a dispărut în plafonul de nori și Mike a rămas din nou singur pe imensitatea apei reci și sărate. Clipi datorită stropilor ce i-au ajuns în ochi și s-a întrebat deschis dacă nu cumva avea halucinații.

A trebuit să mai aștepte cam două ore, tremurând în apa rece, străduindu-se să-și păstreze prețioasa bucată de lemn, înainte de a auzi vuietul familiar scos de puternicele turbine ale unui elicopter aflat la distanță. Un helo din US Navy venea către poziția sa cu o precizie milimetrică și, în câteva minute, Mike era echipat de un scafandru cu un ham aflat la capătul unui cablu ce l-a ridicat la bordul elicopterului. Abia a putut vorbi când unul din membrii echipajului l-a învelit într-o pătură, iar doi operatori DIA s-au așezat lângă el direct pe podeaua goală din cală.

— Băi, găozarilor, s-a bâlbâit. Sper că nu așteptați bacșiș. Am comandat un taxi acum câteva ceasuri. De ce dracu ați întârziat?

Bău mult dintr-o sticlă de apă, vărsând jumătate pe bărbie și piept. Apoi a închis ochii și a căzut într-un somn adânc, lipsit de vise.

CAPITOLUL 5

Cei din Centrala DIA nu au fost deloc optimiști în legătură cu șansele de a-i revedea în viață pe Mike și cei din echipa lui. Echipa de reacție urgentă a fost activată imediat ce elicopterul de extracție a raportat că nu a făcut contactul cu echipa lui Mike. Aceasta a fost înregistrată ca *pierdută*. Dacă se considera că era posibilă o operațiune de salvare, DIA numea o echipă de șoc (*fire team*) care să asiste o extracție, dar asta se întâmpla foarte rar. Când o misiune sub acoperire și negabilă mergea prost, de obicei era prea târziu pentru a mai extrage oamenii. De obicei nu erau supraviețuitori. Așa era *afacerea* aceasta. Așa era *jocul*. Știau cu toții riscurile atunci când semnau contractul, deci, dacă treaba se împuțea, membrii echipei nu-și făceau nici o iluzie referitoare la posibilitatea de a fi salvați. Prinși în spatele liniilor inamice într-o locație compromisă, nu va exista nici o șarjă a cavaleriei venite de dincolo de colină, cu goarnele sunând atacul, pentru a elibera trupele asediate. De aceea ei erau pregătiți să lupte singuri pentru viețile lor. De aceea aveau tot timpul o așa mare grijă să evite compromiterea. Dar, așa cum orice soldat experimentat putea confirma – înghițind cu noduri o *tărie* – uneori se cădea în budă.

Efectele politice stârnite de o echipă internațională de mercenari ce opera în spatele liniilor inamice trebuiau să fie neutralizate. Negarea era de o importanță capitală.

Oficial, Mike și echipa sa nici măcar nu existau. DIA îi recunoșteau ca fiind niște resurse importante și foarte utile, dar în același timp erau și niște convenabile *unelte* de unică folosință, personal de combat căruia i se putea refuza ajutorul, răscumpărarea sau recunoașterea dacă erau capturați. Conducerea DIA se îngrijora adesea de ce s-ar putea întâmpla dacă operativii lor dezvăluiau informații sensibile – de presupus că sub tortură extremă – detalii și proceduri care puteau fi folosite pentru compromiterea altor operațiuni DIA. Așa că membrii echipelor erau ținuți în „ignoranță" cât mai mult posibil. De asemenea, conducerea DIA avea nevoie să știe exact ce nume nu a mers bine. Aveau nevoie să înțeleagă cum și de ce o operațiune a eșuat. Nu-și asumau nimic. De aceea, când un satelit american a depistat slabul semnal al balizei ascunsă în catarama cu aspect nevinovat de la centura lui Mike, echipei de reacție urgentă i s-a spus să stea liniștită pentru că nimeni nu va lansa o misiune de

extracție a cuiva din mijlocul bazei navale rusești de la Tartus. Așa ceva nu se va întâmpla.

DIA devenise foarte interesată în problema prezenței rusești în *joc*, iar faptul că în State a existat o tentativă eșuată de răpire a lui Mike a ridicat și mai multe întrebări despre implicarea rușilor, despre enorma cantitate de heroină pură și despre legăturile ascunse cu ISIS. După dispariția lui Mike, DIA nu a luat nici o clipă în considerare posibilitatea că acesta ar fi putut supraviețui confruntării cu rusnacii. Știau unde se află. Baliza minusculă dezvăluise locația sa. Așa au luat cunoștință despre implicarea militarilor ruși. Dar nu-și propuseseră nicicând să ciocnească beri reci cu operativii lor oriunde în afara miticului festin din Valhalla. A fost consemnat ca fiind dispărut în misiune, iar oficial va fi raportat ca mort în cadrul unui nefericit exercițiu militar de antrenament. Dar, împotriva tuturor așteptărilor și spre surpriza angajatorilor săi, baliza lui Mike a reînceput să se miște, părăsind siguranța portului rusesc și târându-se dureros de încet spre largul mării. Prea încet pentru o barcă care a fost trimisă să scufunde cadavrul. Mai degrabă era viteza unui înotător obosit, dar hotărât.

Centrala DIA a trimis o dronă în zonă și a completat cercetarea cu un distrugător al US Navy dotat cu elicopter de salvare pe mare. Chiar sperau ca Mike să fie viu. Nu că ar fi fost foarte fericiți să-l revadă, dar cu siguranță ca va trebui să răspundă la o impresionantă cantitate de întrebări. S-ar putea chiar să aibă informații vitale pentru viitoare operațiuni.

CAPITOLUL 6

Înapoi în baza din Siria, echipa medicală l-a verificat cu grijă și s-a asigurat că era bine hidratat cu o soluție salină ce conținea un substanțial cocktail de antibiotice și nutrienți. Sanitarii i-au dezinfectat rănile și au descoperit un dinte fisurat, urmarea unei cumplite lovituri în bărbie. I-au spus că a fost norocos că nici una dintre coaste nu a fost ruptă, ținând seama câte lovituri dure a primit în abdomen. Una dintre asistente a spus că pare că tocmai a avut o întâlnire nocturnă cu un soț gelos. În ciuda oboselii, Mike nu s-a putut abține să zâmbească. A privit-o pe asistenta cu părul negru și a întrebat-o dacă este măritată pentru că el este din nou oficial disponibil pentru întâlniri. Acum a fost rândul ei să râdă. Problema cea mai mare a constituit-o deshidratarea, dar organismul său a răspuns bine la transfuzie cu soluție intravenoasă și, după câteva ceasuri de somn, reîncepu să arate ca vechiul, familiarul, Mike Ducane. Nu unul foarte fericit, dar cu siguranță, unul meditativ care se recupera, un om care nu putea să se elibereze de o imagine vie și persistentă ce-i bântuia mintea. Vedea într-una trupurile celor din echipa sa, căzute la pământ, împușcate și sângerând pe nisipul deșertului, iar un subofițer din *Spetsnaz* îi împușca în cap pe fiecare, cu sânge rece, ca să se asigure că nu vor rămâne martori supraviețuitori. Și în continuarea acestui coșmar mintal, Mike își imagina în detalii perfecte un rând de țepe de lemn bine ascuțite, fiecare având în vârf țeasta unui soldat *Spetsnaz* care-i măcelăriseră echipa. Acestui rând de condamnați a adăugat-o și pe Fatima Trigo, iar gândul îi aducea un grad răscolitor de confort.

Din motive pe care doar psihiatrul Companiei putea să le aprecieze, imaginile îngrozitoare îi provocau lui Mike Ducane un zâmbet. Nu unul fericit, de precizat. Era mai degrabă *zâmbetul* unei pisici sociopatice care tocmai prinsese un șoarece și care sângera sub fiecare rând de gheare ce-l țintuiau. Felul de zâmbet care stârnea un profund sentiment de neliniște oricui se întâmpla să se uite direct în ochii reci, lipsiți de remușcări. În inima sa, Mike Ducane dorea o răzbunare totală, extremă, și, dacă vreodată avea oportunitatea, intenționa să le-o plătească biblic acelor nemernici. Nu se putea abține. Nu era o chestiune de afaceri. Era

ceva personal și intenționa al dracului de serios să-i facă pe ruși să plătească cel mai ridicat preț posibil pentru fărădelegea lor.

Biblic? Mike gândea în cel mai pur stil al Vechiului Testament, foc și pucioasă, genul de pedeapsă îndreptățită și mortală care-i va șterge mânia cu un val de sânge.

Capete înfipte în țepe. Mda. Moneda forte a unei răzbunări cu sânge rece.

Mai târziu, în această dimineață, un grup de personal superior din DIA a zburat din Cipru la baza operațională înaintată pentru a-l interoga pe Mike și primele lor instrucțiuni au fost să ceară echipei medicale să adauge niște stimulente chimice deloc ortodoxe în transfuzia lui Mike. Și-l doreau perfect treaz și total funcțional timp de câteva ore cât aveau nevoie ca să extragă fiecare picătură de material informativ pe care o putea el divulga. După aceea n-avea de cât să doarmă câteva zile la rând. Doctorul a protestat, dar, într-un mediu militar clandestin, Jurământul lui Hipocrate era rareori băgat în seamă și, după un protest formal, s-a conformat fără tragere de inimă ordinelor și a adăugat cocktailul chimic în soluția intravenoasă a lui Mike.

În câteva minute, Mike era perfect treaz și se simțea super-încărcat cu energie și un exces de agresiune brută. Privind la musculatura tensionată a brațelor lui Mike, unul dintre executivii DIA a sugerat că pacientul ar trebui probabil legat de pat, pentru binele său, doar pentru cazul în care ar fi devenit puțin prea agitat. Dar doctorul a dat din mână, îndepărtându-i îngrijorarea și asigurându-l că era puțin probabil ca Mike să devină periculos. De altfel, pentru că medicul nici nu s-ar fi aflat în încăpere dacă ceva o lua razna, așa că n-avea nici un chef să-i avertizeze pe baștanii de la DIA despre pericolul de a pompa stimulente chimice într-un ucigaș super-antrenat. Dacă ceva chiar ar fi luat-o razna și Mike devenea incontrolabil, executivii ar fi aflat-o curând, pe pielea lor. Și ar fi fost problema lor să se descurce.

Din fericire pentru ei, Mike și-a controlat cu fermitate instinctele agresive și interogatoriul a fost la obiect, intens, repetitiv și revelator. DIA știa că rușii cooperau cu ISIS la transportul opiului de pe câmpurile de mac din Afganistan până la facilitățile lor din Siria.

Comandanții ISIS locali foloseau partea lor de heroină ca monedă pentru a-și asigura luxul, pentru a plăti armele și pentru

a obține mari sume de bani gheață. DIA putea confirma acum dincolo de orice îndoială că imensa cantitate de drog rafinat urma să fie expediată din portul rusesc Tartus, unde era încărcat și expediat în secret absolut către punctele de distribuție aflate în jurul estului Mediteranei. Era o afacere de mare valoare și extrem de bănoasă, păzită, ascunsă și protejată de militari și asigura un mijloc foarte eficient de înavuțire cu miliarde de dolari pentru politicienii și lorzii crimei care conduceau Federația Rusă. Asigura și finanțare clandestină pentru ISIS care devenea mai puțin dependentă de sponsorii lor capricioși din Arabia Saudită.

De aceea pacea valora prea puțin pentru acești oameni. Atât timp cât războiul continua, haosul și confuzia puteau fi folosite pentru a masca un program de producție la scară industrială și transportul extrem de eficient al unor mari cantități de heroină pură.

Era un trafic la o scară cu adevărat impresionantă. Ultimul lucru de care aveau ei nevoie era pacea. Pacea putea însemna sosirea inspectorilor ONU și a trupelor neutre de păstrare a păcii, echipe TV și jurnaliști, iar asta ar fi putut însemna sfârșitul întregii afaceri de trafic.

Nici unul dintre *jucători* nu era doritor să renunțe fără luptă la partea lui din acest *cash*. Nu. Războiul trebuia să continue. Chiar dacă asta însemna ca rușii erau pregătiți să echipeze și să aprovizioneze în secret cu arme, muniție și droguri ilegale elemente cheie din ISIS. Chiar dacă asta însemna că rușii își vor dirija bombardierele, elicopterele și rachetele lor de croazieră asupra unor obiective identificate ca fiind ale competitorilor din traficul de droguri din Siria. Era brutal. Cinic. Era o afacere obișnuită, iar un grup de aparent inamici, forțe opuse care era de presupus că luptă până la moarte una împotriva celeilalte, cooperau în secret pentru a-și umple buzunarele cu mari sume de valută forte.

Ți se tăia respirația. Era o nebunie.

Siria și DIA pregăteau un TOP SECRET raport despre descoperirile lor, destinat celor mai înalte eșaloane ale guvernului american. Executivii DIA era curioși în mod deosebit în legătură cu relația dubioasă a lui Mike cu Fatima Trigo, un agent de înalt nivel în serviciul de securitate rus care a avut acces nerestricționat în baza operațională înaintată a Agenției. Mike a

dat doar din umeri admițând astfel că a gândit cu sula, căzând în capcana bine pusă la punct – și unsă cu *miere* – a rușilor.

— Pericolele meseriei, Mikey. Pericolele meseriei, a glumit unul dintre executivi. După toate strigătele și gemetele pe care le-am auzit despre asta, măcar știm că ai petrecut al dracu de bine cu Fatima Trigo!

Mike a încercat să zâmbească, dar experiența îi lăsase un gust amar.

— Sper că ți-ai făcut țara mândră de tine, Ducane.

Mda, va avea parte de multă miștocăreală pe chestia cu Fatima, iar în sinea sa știa că o merită. Dar momentan aveau probleme mai importante pentru care să-și facă griji. Plantarea Fatimei Trigo în interiorul bazei operaționale înaintate a oferit o dovadă suplimentară că rușii erau hotărâți să-și protejeze cu orice preț interesele în Siria. Era dovada că erau pregătiți să aplice măsuri extreme pentru a identifica și înlătura orice amenințare apărută în ecuație. *Îndepărtare* însemna întotdeauna *îndepărtare permanentă*. Rușii aveau nevoie să știe ce descoperiseră echipele DIA în ultimele lor misiuni și trebuiau să închidă orice *gaură* din rețeaua lor de securitate. Trimiterea unei unități *Spetsnaz* care să-l captureze pe Mike și să-i ucidă pe camarazii săi trebuie să fi fost hotărâtă la cele mai înalt nivel al ierarhiei militare rusești. Cineva din vârful lanțului *trofic* trebuie să fi dat liber pentru eliminarea cu orice preț a amenințării. În ciuda marii experiențe și a profesionalismului echipei DIA, rușii au fost foarte, foarte aproape să câștige.

Între timp, doctorul șef i-a administrat un sedativ puternic care l-a trimis într-un somn adânc, fără vise, odihnitor, care urma să dureze cel puțin 12 ore. Când în sfârșit s-a trezit, cu ochii cârpiți, însetat și cu dureri persistente în falcă și coaste, Mike a observat că acul transfuziei i-a fost înlăturat din braț, iar pe pat îl aștepta corect împăturită o uniformă nouă și niște ghete. Era un mesaj clar, lipsit de ambiguitate. Era timpul să-și ridice curul din pat și să reintre în *joc*. Era planificat să zboare înapoi la Washington… iar timpul trecea.

CAPITOLUL 7

Birourile DIA din Washington reflectau perfect modul discret, clandestin, în care guvernul american aborda și rezolva operațiunile de mare risc în zonele periculoase. Văzute din exterior, clădirea părea complet anonimă, inofensivă, absolut convențională și dincolo de orice suspiciune. Paza era discretă, totuși intensă. Clădirea a fost marcată ca adăpostind birourile unei companii de cercetări în domeniul software. Asta doar ca fațadă. Clădirea era plină cu personal de la Informații și de la Planificare și asigura o necesară și discretă legătură între liderii politici și militari de la Washington și directorii operaționali ai DIA.

Mike a venit de la aeroport aici cu un taxi și a fost imediat condus la ultimul etaj al clădirii unde consiliul baștanilor se întrunea când trebuiau să discute misiunile.

— Ia loc, Mike. Ne bucurăm că te vedem întreg.

Fostul general din Air Force zâmbi oferind o ceașcă de cafea vizitatorului. Avea un trecut bogat de activitate în domeniul Informațiilor militare și o experiență profesională valoroasă de analiză și planificare, ce constituia baza oricărei misiuni.

— Să trecem la ale noastre, Mike.

Generalul prezida întrunirea. Toți era în haine civile și, sub profesionalismul rece afișat de către toți, starea de tensiune din încăpere era palpabilă.

— Am citit rapoartele și al luat legătura cu colegii de la Langley. Am căzut de acord cu toții că avem o problemă.

Mike a sorbit din ceașcă și s-a întrebat dacă era vorba de vreun fel de mândrie militară perversă care-l făcea pe acest om abil și inteligent să îndure asemenea cafea groaznică. Înclină din cap ascultând atent tot ceea ce avea de spus executivul senior. Era o ușurare binevenită după interogatoriul referitor la misiune, după ce i s-au pus în mod repetat, iar și iar, aceleași întrebări. După stinghereala provocată de capcana *dulce* pe care i-o întinsese Fatima Trigo. Acum era pregătit pentru o altă misiune care putea fi catalogată ușor ca fiind cea mai importantă din cariera sa.

— Doctorii spun că te-ai refăcut foarte repede după recentele experiențe și, pe bune, psihiatrul Companiei nu înțelege cum ai făcut față stresului.

Generalul a zâmbit, ca și cum ar fi considerat comentariile psihiatrului Companiei referitoare la profilul psihologic al lui Mike atât amuzante, cât și deranjante.

— Și tocmai de aceea vrem noi să continuăm misiunea…

A urmat o pauză lungă înainte ca generalul să continue.

— …în ciuda regretabilei tale lipse de judecată cu capcana-pizdulice rusă.

Un maior se aplecă spre general.

— Cred că ați vrut să spuneți „capcana-dulce", *General*[4].

— Eu știu foarte bine ce dracu am vrut să spun și o știe și omul care a picat în ea până la coaie!

Generalul a dat din cap către in coleg, fost locotenent colonel din Army, iar acesta a preluat.

— Mike, rușii devin foarte ambițioși și vor să-și întărească influența în Mediterana. Poți citi despre asta zilnic în ziare pentru că nu este un secret de stat. Adevărul este că treburile astea ne scapă deja din mâini în regiunea aceea, iar haosul este conceput a fi în avantajul strategic al rușilor. Nimeni nu dorește un război real și la scară mare, deci va trebui să adoptăm o abordare asimetrică care să-i atingă acolo unde sunt vulnerabili. Iar aici începe rolul tău.

Mike asculta, lăsând cafeaua să se răcească în cana din fața sa. Absorbea detaliile și se întreba dacă nu cumva misiunea era mai degrabă o încercare slab deghizată de pedepsire a sa pentru treaba cu Fatima Trigo. Pentru urechea sa antrenată, semăna foarte mult cu o călătorie doar dus, sinucigașă. Încerca din greu să vadă cum ar fi posibil să se întoarcă din misiune cu țeasta și coaiele încă atașate la locul lor.

Evident, îngrijorarea i se citea pe față.

— Care-i Treaba, Mike? Nu pari foarte convins de acest plan.

---

[4] General – în Armata americană, adresarea se face direct pe grad (în scris se folosește majuscula). Traducerea *„generale"* prea sună a bătaie pe burtă, iar *„domnule general"* este nepotrivită pentru că apelativul *„domnule"* are alte conotații pentru militarii americani (unele chiar peiorative).

— *General*, totul arată bine aici, în confortul cu aer condiționat din acest birou, în marea capitală a lumii libere – dar nu-mi dau seama cum vor supraviețui membrii echipei mele.

Toți baștanii l-au privit rece.

— Noi nu planificăm misiuni sinucigașe, Mike. Știi asta. Planificăm să te ducem pe tine și camarazii tăi *în*, și planificăm și să vă scoatem întregi.

Mike dădu încet din cap.

— Sunt un număr substanțial mai mare de riscuri decât în misiunile anterioare, și – îl privi în ochi pe general – dacă ceva merge aiurea…

Își lăsă fraza neterminată, cuvintele nespuse atârnând în aer. Salvarea a fost întotdeauna un subiect controversat, iar negarea va fi mereu mai importantă decât viețile operatorilor. Guvernul american prefera să accepte *pierderile* atât timp cât detaliile rămâneau departe de presă. Iar această misiune sub acoperire putea să eșueze cu ușurință. Putea să declanșeze un război și Washingtonul i-ar fi îngropat pe mercenari atât de repede și de adânc sub un munte de negări, încât însăși existența lor ar fi devenit îndoielnică. Salvarea nu mai făcea parte din misiune dacă operațiunea era compromisă. Punct.

Toți se uitau la Mike cu o expresie împietrită, strângând din fălci.

— Cu toții dorim să se termine cu bine, Mike. Știm cum e când lucrurile devin *zgomotoase*. Cu toții am pierdut prieteni în luptă. Nu te uita la noi ca și cum ai fi primul flăcău ce va fi parașutat vreodată într-o situație dură.

În încăpere s-a instalat liniștea. Se auzea doar murmurul instalației de aer condiționat montat pe perete.

Generalul își drese glasul.

— Dacă nu vrei să accepți misiunea, putem găsi întotdeauna pe cineva care vrea.

Mike zâmbi. Aceleași vorbe, aceleași jocuri.

— Știți că nu trebuie să faceți asta, *General*. Aici punctam doar faptele și căutam o soluție cu o probabilitate mai mare de supraviețuire după ce treaba este făcută. Și știți despre ce vorbesc.

Nu avea intenția să refuze misiunea. Dar se gândea deja la vreo două modificări care, probabil, nu vor fi nicicând aprobate de

ștabi. Așa că s-a hotărât să nu le spună. Generalul s-a uitat fix la el.

— Accepți sau nu misiunea? Doar un simplu DA sau NU.

Mike îl privi drep în ochi.

— Răspunsul este DA, *General*. Dacă am să supraviețuiesc acestei cafele, probabil că pot supraviețui la orice.

Nu a râs nimeni.

— Bine. Trebuie să ne mișcăm repede. Te vei întâlni cu echipa ta mâine dimineață la 0700[5] în poligonul de antrenament al Companiei pentru a începe simularea operațională. Fă-o să funcționeze, Mike. Dezlănțuie iadul asupra nenorociților de comuniști.

Unul dintre membrii *staff*ului și-a adunat hârtiile și s-a înclinat către general.

— Nu cred că-i mai puteți numi „comuniști", *General*.

Generalul îl privi peste masă, cu ochi crunți.

— Ticăloșii nu-și schimbă năravul niciodată, Bob. Odată ce ai fost comunist, rămâi pe veci un blestemat de comunist. Ăștia tot mai vor să cucerească lumea. Să nu uiți niciodată asta.

Întrunirea s-a terminat fără consemnarea în stenogramă a comentariilor generalului.

Mike abia a așteptat să ajungă în camera de hotel, să facă un duș și să se bage în *scutece*. Trupul său încă mai avea nevoie de timp pentru recuperare și știa că a fost norocos să scape de ruși, dar simțea că poate îndeplini sarcina pe care tocmai o acceptase formal la Cartierul General al Companiei. Va fi o misiune dură, asta-i sigur. Se gândea la schimbările pe care era nevoie să le facă, calculând ajustările și făcând planificările necesare pentru a trăi destul cât să se bucure de bonusul primirii în liga mare oferit după îndeplinirea misiunii.

Mike nu avea nevoie de ceas deșteptător. S-a trezit înainte de răsăritul soarelui. Pregătirea misiunii însemna ore și ore de antrenament într-o replică a clădirii obiectivului construită în grabă, echipe de câte șase oameni mișcându-se în formații compacte pe coridoarele slab luminate, „curățind" încăperile și trăgând în țintele ce apăreau pe neașteptate din ascunzișuri,

[5] 0700 - ora în stil militar: *oh-seven-hundred*.

memorizarea arhitecturii și studierea detaliilor misiunii. Era o activitate aspră, repetitivă, obositoare, dar personalul misiunii a fost selectat datorită antrenamentului lor în Forțele Speciale și a experienței de luptă. Își cunoșteau meseria. Știau ce au de făcut. Fiecare înțelegea că va fi o misiune periculoasă, iar vreo doi dintre membrii echipei și-au exprimat îngrijorarea în legătură cu planul de evacuare, dar Mike a zâmbit și le-a spus că el jonglează cu detaliile pentru a mai atrage ceva șanse de partea lor. Mercenarii au acceptat explicația fără a ști nimic mai mult despre planul de *backup* al lui Mike. Dacă Mike spunea că se ocupă de problemă, însemna că problema va fi sigur rezolvată. Era dotat natural pentru arta de a improviza pe câmpul de luptă. Era bine cunoscut printre camarazii săi ca un om care inspiră încredere, un soldat respectat și foarte capabil care a avansat în rândurile mercenarilor ce au semnat contracte cu DIA. Era recunoscut ca fiind deosebit de bun în meseria sa, un om care sub presiunea luptei funcționa mai mult ca o mașinărie, tipul pe care îl voiai lângă tine în vâltoarea luptei, un oponent formidabil și implacabil, un om care putea fi excepțional când era copleșit de șanse potrivnice, tipul de om care nu renunța. Mike era știut și ca fiind un supraviețuitor.

Era recunoscut faptul că unii mercenari își asumau riscuri nebunești. Erau aceia care își doreau în secret să moară în luptă ca niște eroi, cu armele trăgând rafale neîntrerupte, expunându-se singuri unor pericole inutile și sperând la un fel de glorie finală și la un bilet doar dus către sala de festinuri din Valhalla. De obicei li se îndeplinea dorința. Nu trăiau prea mult. Dar erau și tipul de băieți care puteau face ca amicii lor să fie uciși. Ei trebuiau filtrați cu mult timp înainte ca misiunea să înceapă.

Și Mike avea o dorință de moarte. Dar era ațintită precis asupra ticăloșilor *Spetsnaz* care i-au măcelărit echipa în aerul rece al nopții din deșertul sirian. În misiunile sale, Mike nu voia să aibă potențiali eroi. Avea nevoie de flăcăi rezistenți la stres, oameni care știau cum să-și compartimenteze anxietățile din dotarea personală, soldați care executau programul de instrucție și-și menținеau mintea liberă când *lorzii* haosului coborau pe câmpul de luptă și semănau groaza în inimile muritorilor. Ei erau oamenii care duceau treaba la bun sfârșit și supraviețuiau pentru a se bucura de berile reci înapoi la bază. Camarazi profesioniști.

Tipi care au privit moartea în față când a fost cazul. Tipi care doreau să se întoarcă acasă, și să privească din nou moartea în ochi când ca fi cazul.

Niciodată nu era timp suficient. Au avut cinci zile să se pregătească, iar cinci zile nu erau nici pe departe suficiente. Dar a fost tot ce au avut la dispoziție, așa încât a trebuit să fie destul. Ceasul ticăia, iar ei trebuiau să facă tot ce puteau pentru a-și *face* drum printre inevitabilele obstrucții.

Mike se bucura că s-a întors iar la *ferma veselă*. Se gândea la reîntoarcerea în Siria. Planifica, absorbind toate informațiile și gândindu-se la toate umbrele primitive ale unei răzbunări sângeroase, viscerale.

Spre surprinderea tuturor și în ciuda tensiunii crescânde, zâmbea.

CAPITOLUL 8

Siria nu era planificată a fi prima oprire pentru echipa DIA. Cei doisprezece membri au luat rute individuale diferite către Orientul Mijlociu pentru a evita să atragă prea multă atenție asupra lor. S-au reîntâlnit în Turcia unde au fost rapid *procesați* de personalul regulat din US Army înainte de a fi ambarcați într-un foarte inconfortabil avion de transport al US Air Force până la Bagdad.

Echipamentul a fost verificat, reverificat și încărcat, iar ei erau gata să se urce la bordul elicopterelor militare în Siria, să zboare la foarte joasă altitudine, la rasul solului, înainte de a ateriza într-un vârtej de nisip spulberat pe o pistă aflată la marginea unei mici tabere operaționale aflată departe de obișnuita lor bază înaintată de operare. Superiorii DIA au acceptat faptul că securitatea lor a fost compromisă. Au aranjat o misiune de diversiune care să zboare din baza principală în noaptea în care Mike și echipa sa au fost transportați către destinația lor de operare.

Ideea era să se abată atenția oricăror observatori interni sau externi bazei de la misiunea reală a echipei lui Mike asupra căreia Agenția era fixată cu fermitate. Echipa de diversiune va zbura spre interiorul deșertului și va ateriza fără nici o intenție de a risca vreun contact cu ISIS. Logistica nu permitea ca două misiuni să opereze în același timp în aceeași zonă. Elicopterelor DIA pentru extracție le-ar fi fost imposibil să încerce extragerea simultană a două echipe, mai ales că misiunea lui Mike implica un număr dublu de oameni decât de obicei.

Aceeași superiori DIA au mai aranjat un atac cu o rachetă de croazieră asupra unor poziții ISIS cunoscute, aflate la circa 10 km de punctul de inserție intenționat de Mike. Aceasta va asigura acoperire pentru infiltrare și va distrage inamicul în timpul aterizării elicopterului.

Echipa lui Mike era dedicată unei foarte periculoase misiuni de căutare și distrugere care era mai degrabă inspirată din războaiele secrete din jungla columbiană, decât de raidurile anti-insurgente din deșerturile Siriei.

Obiectivul lor era centrul principal de distribuție pentru toată heroina procesată ce era traficată prin Siria. Se duceau să distrugă stocul și să arunce în aer instalația de procesare.

Mike făcu un semn către hărțile marcate cu săgeți, memorizând imaginile luate de satelit și perimetrul puternic fortificat.

— Deci, tot de avem de făcut este să traversăm niște câmpuri de mine, să ne strecurăm într-o fortăreață din deșert, să fentăm gărzile, câinii și toate măsurile de securitate, să aruncăm în aer magaziile de stocare și să distrugem instalația de procesare. Ăă, și să scăpăm cu viață.

Își mai turnă niște cafea în cană.

— Cum spuneam! Nimic presant!

Ca o șansă în plus pentru supraviețuire, misiunea beneficia și de ultimele informații obținute de la un comandant ISIS capturat. Cu tot avansul în interceptarea și hackingul continuu al computerelor inamicului, inteligența umană încă mai asigura rezultate uimitoare în ceea ce privește culegerea de informații.

Interogarea comandanților ISIS cunoscuți putea revela informații vitale despre operațiuni, rutele de aprovizionare, aranjamentele de finanțare și chiar cum erau canalizate prin Siria stocurile secrete de heroină din Afganistan. Tipi de la Informații DIA au aflat mai multe decât s-au așteptat când au interogat un șefuleț ISIS captiv care fusese marcat ca posibilă resursă de informații. A fost săltat de echipa lui Mike și adus cu elicopterul la tabăra operațională DIA pentru un interogatoriu *aprofundat*. Washingtonul era nerăbdător. Washingtonul voia întotdeauna rezultate. De aceea băga atât de mult bani în operațiunile DIA.

Odată ce bărbosul comandant a înțeles că era sub riscul iminent de a fi sumar executat și dat ca hrană câinilor feroce care păzeau tabăra, a recunoscut că rugăciunile și declarațiile publice de credință au fost mai degrabă convenționale decât dovezi de credință neclintită și a renunțat repede la răsplata martiriului – cele 72 de virgine – fiind de acord să coopereze pe deplin în schimbul vieții sale. În realitate, îngrijitorii câinilor de pază aveau prea mult respect pentru sănătatea câinilor lor pentru a le da carne umană. Dar, cu un doberman uriaș care mârâia și saliva lângă picioarele sale goale, prizonierul nu mai aprecia asemenea subtilă distincție.

Așa că a vorbit… și a vorbit…

Până la urmă, interogatorii lui au avut dificultăți în a-l face să tacă.

În ciuda aparentei sofisticări a eforturilor lor militare, comandanții ISIS și radio-operatorii se făceau adesea vinovați de încălcarea protocoalelor de securitate radio. Ori pe telefoanele mobile, ori pe aparatele radio militare, le plăcea să pălăvrăgească despre ce știau și pe cine cunoșteau. Nu se puteau abține. A fost una dintre slăbiciunile incurabile ale securității operaționale în Afganistan. Pentru cei de la Informații nu era întotdeauna ușor să facă legăturile și să înțeleagă exact la ce se referă inamicul, dar comandantul ISIS capturat auzise o grămadă de povești despre forțele speciale rusești infidele bazate în Siria. A vorbit mult despre străinii care aveau sarcina să asigure securitatea într-un oraș mare din nordul țării. Nici unui luptător ISIS nu-i era permis să intre în acea incintă. Oricine s-ar fi apropiat fără escortă militară rusească, ar fi fost spulberat de focul nimicitor al mitralierelor de mare calibru. Perimetrul era minat și patrulat. Uneori zona era cercetată de elicoptere. Rușii au optat pentru o securitate de mare vizibilitate în loc de camuflaj și discreție. Mesajul era cât se poate de clar: nu te apropia și stai cât mai departe.

Și mai era ceva.

Cisternele cu combustibil veneau și plecau noaptea, huruind pe drumurile neamenajate din deșert în convoaie șerpuitoare, iar pentru cei de la Informații DIA era clar că erau folosite la transportul heroinei procesate către o duzină de puncte de distribuire răspândite în nordul teritoriului. Erau și o grămadă de zvonuri false cum că ISIS vindea petrol la preț minimal pentru a obține bani gheață. Asta ar explica transportoarele de combustibil. Adevărat, cisternele aveau un aspect nevinovat, dar încărcătura lor era narcoticul rafinat care susținea eforturile ISIS în Irak. Marfa prețioasă era utilizată și să finanțeze activitățile ISIS din orașele Europei. Cisternele aveau escorte militare, camuflate în convoaie de camioane civile. Elicoptere de atac zburau pe rute paralele pentru a se asigura ajungere convoaielor în siguranță la destinație.

Cineva își bătuse mult capul ca să ascundă *bunurile*, să fie perfect protejate și să ajungă cu bine la destinație. Era evident că, atunci când era vorba de mari sume de bani gheață, militarii ruși erau întotdeauna implicați. Ceea ce era greu de înghițit era scara reală a corupției și adâncimea cinismului. Afacerea cu heroina era utilizată pentru a *conecta* buzunarele politicienilor, ale

traficanților, ale militarilor și ale unei întregi rețele de fundamentaliști islamici. Banii erau folosiți pentru a cumpăra arme și explozivi. Au plătit atentatorii sinucigași pentru atrocitățile teroriste. Au susținut financiar însăși formarea ISIS, iar Washington a înțeles că trebuie să acționeze. Era mult mai mult decât o încercare de a aduce o oarecare pace și ordine în Siria cea răvășită de război. Era mai mult o încercare de a reduce plaga virulentă care era fundamentalismul islamic. Avea și o legătură cu renașterea și agresivitatea Rusiei și cu planurile sale cinice de a exploata conflictul și de a-și extinde puterea și influența, în timp ce adună sume mari de valută forte.

Era timpul să fie contracarat acest pericol.

Era timpul să se acționeze.

Când era vorba de operațiuni clandestine care puteau fi negate, nerecunoscute, de elita politică și militară americană, exista doar o singură organizație pe care se puteau baza să se ocupe fără riscul de a declanșa Al Treilea Război Mondial.

Washington a apelat la *Defence Inteligence Agency*. DIA a primit misiunea de a elimina rețeaua de distribuire a drogurilor și distrugerea laboratorului de procesare. Trebuiau să închidă una dintre cele mai importante surse de finanțare militară a extremiștilor. Trebuiau să oprească fluxul de valută forte care finanța în secret segmente largi din guvernul rus și al partenerilor lor la trafic. Asta însemna că DIA trebuia să infiltreze în nordul Siriei o echipă de asalt bine înarmată cu scopul de a distruge o bază militară rusească bine păzită. Bombardarea acesteia nu putea fi luată în discuție. Rachetele de croazieră puteau declanșa un război. Nu. Această operațiune trebuia să pară că a fost opera milițiilor locale, o lovitură a unei facțiuni împotriva presupușilor susținători ai guvernului din Damasc. Era o misiune de mare risc și Washingtonul înțelegea că era improbabil ca echipa de asalt să scape cu viață. Importanța misiunii merita riscul și posibilul sacrificiu. Doar că nimeni nu i-a menționat lui Mike Ducane considerațiile particulare când acesta a fost informat asupra misiunii. Dar lui Mike nu era nevoie să i se spună. El era un soldat foarte isteț. Un operator al forțelor speciale foarte experimentat. Putea pricepe ușor detaliile neexplicate ale misiunii din ceea ce nu se spunea. Nu i-a trebuit prea mult ca să înțeleagă că șansele erau concentrate la greu împotriva sa și a echipei.

Deci fără a-și împărtăși intențiile conducătorilor DIA, a început să conceapă un plan de rezervă. Doar pentru cazul în care echipa sa ar fi sfidat șansele și ar fi supraviețuit misiunii, putând să-și încaseze bonusurile.

CAPITOLUL 9

Securitatea bazei din tabăra operațională DIA din Siria a fost verificată sever după ce rușii au reușit să infiltreze o frumoasă ofițer de legătură siriană în brațele primitoare ale lui Mike Ducane. Dacă a reușit să afle ceva folositor de la Mike era încă o întrebare deschisă. Mai erau o grămadă de locuri în tabără de unde putea aduna informații, iar ea era o diversiune binevenită pentru trupeții din bază, cu care bea băuturi răcoritoare la bar, ascultându-le poveștile despre orice aveau ei chef să vorbească. Relația ei cu Mike a fost un pașaport pentru cea mai mare parte din tabără și nimeni nu a simțit că trebuie să fie atent la ce spune atunci când ea se afla prin preajmă. Doar atunci când Mike a scăpat din baza rusească și a fost recuperat de US Navy, rolul Fatimei Trigo a fost deconspirat. Altfel, fără îndoială că s-ar fi întors în bază pentru a continua activitatea de adunare de informații. Mike știa exact ce intenționa să-i facă Fatimei dacă s-ar mai fi ciocnit vreodată de ea pe o alee întunecată. Cu siguranță că sărutările și mângâierile n-ar fi făcut parte de meniu.

DIA pregătise o extensie a bazei sale operaționale înaintate pe care au înconjurat-o cu măsuri de securitate. Nimeni nu intra sau ieșea din zona restricționată. Nimeni din bază, cu un grad/funcție inferioare comandanților operaționali nu cunoștea cine se află în noua zonă securizată. Proviziile au fost stocate înainte de venirea echipei. Armele și echipamentul lor a fost pregătit, verificat și livrat pentru inspecție în ziua premergătoare aducerii flăcăilor cu două elicoptere militare și debarcării lor în capătul îndepărtat al noii tabere. Au sosit noaptea purtând clasicul echipament ISIS, cu fețele acoperite și fără să comunice nici un cuvânt între ei. Întreaga bază operațională înaintată fusese izolată, iar două elicoptere *Apache* erau în status de stand-by permanent pentru a contracara orice încercare de încălcare a perimetrului de securitate. După debarcare, Mike și echipa sa au început pregătirile finale pentru misiune. Era o atmosferă de tensiune, iar unul dintre băieți chiar a vorbit în particular cu Mike despre retragerea sa. Prietena sa era gravidă, iar el începuse să aibă îndoieli despre dacă el se va întoarce din misiune viu sau mort. Era prea târziu pentru răzgândire, și Mike chiar nu avea de loc personal de rezervă cu care să-l înlocuiască. Doisprezece

oameni în echipa de asalt și patru într-o patrulă de recunoaștere care să acționeze ca o diversiune. Dacă se-ntâmpla ceva, erau la limită. Dacă pierdeau un om în accident sau boală, nu ar fi avut timp să găsească și să pregătească un înlocuitor. Ora zero se apropia. Era timpul să-și pună pielea la bătaie, iar Mike trebuia să accepte că cel puțin unul dintre băieții săi avea îndoieli asupra viabilității misiunii. Va trebui să stea cu ochiul pe acest om ca să fie sigur că nu-și va pierde concentrarea. Fiecare om era dependent de fiecare celălalt. Așa mergea treaba în unitățile de commando. Puterea lor depindea de cea mai slabă verigă din lanț.

La apus, în cea de-a doua seară, echipele s-au urcat în elicopterele de transport, împreună cu echipamentul și *pack*urile de combat. Mike a luat o cantitate suplimentară de muniție, iar asta nu a fost niciodată o măsură agreată de băieții care trebuiau să care o greutate suplimentară. Dacă misiunea ajungea la un schimb de focuri, echipa avea nevoie de un foc susținut pentru a egaliza șansele de a scăpa. Asta însemna MANPATS - *man-portable anti-tank systems* – tipul de rachete care puteau fi lansate de pe umăr împotriva tancurilor, elicopterelor și a pozițiilor fortificate.

Mike le numea *egalizatoare* pentru că puteau echivala șansele împotriva unui inamic mai numeros și mai puternic înarmat. Era felul de putere de foc care îl făcea pe Mike mai încrezător pentru că le măreau șansele de scăpare. Cu muniția suplimentară și armele adiționale, băieții semănau mai degrabă cu niște astronauți care se antrenau pentru o plimbare pe Lună. Imediat ce turbinele elicopterelor au accelerat, toți au început să bombăne, dar Mike a considerat aceasta ca fiind un semn bun pentru că toți soldații bombăneau. Făcea parte din felul lor de a fi. Abia când încetau să mai bombăne, să critice, să se plângă de toate cele... atunci era timpul să te îngrijorezi.

Inserția echipei trebuia coordonată cu loviturile rachetelor de croazieră care vor acoperi sosirea elicopterelor și plecarea lor. Aruncarea în aer a pozițiilor cunoscute ale ISIS era o treabă. Bombardarea cu rachete cu explozibil de mare putere a unei baze militare rusești era scurtătura ce ducea la dislocarea armamentului nuclear pe câmpul de bătălie și la numărătoarea inversă spre Armageddon. Echipa lui Mike trebuia să semene cu o bandă a unei miliții supărate rău pe guvernul de la Damasc și

aliații săi. Milițiile erau în mod regulat luate în obiectiv de elicopterele de atac rusești și de avioanele de atac la sol. Washingtonul își dorise adesea ca rușii să fie ceva mai agresivi împotriva ISIS. Așa era de așteptat că milițiile vor riposta împotriva rușilor, dacă vor avea ocazia. Anomalia consta în faptul că baza rusească se afla foarte departe spre nord de liniile ce despărțeau principalele facțiuni luptătoare. Acestea erau mobile, se mișcau de ici acolo, și chiar organizau atentate cu explozivi în Damasc. Păreau destul de nebuni să atace o bază rusească puternic fortificată în nordul țării. Mai făcuseră milițiile și în trecut destule tâmpenii. Acum era momentul să fie testată teoria.

O strălucire palidă la est a dezvăluit obiectivele ISIS atacate de rachetele de croazieră. Construcțiile ardeau și exploziile secundare răsunau în depărtare. Mike dădu din cap încruntat. Rachetele de croazieră erau costisitoare, dar se părea că, de data aceasta, banii au fost cheltuiți cu folos.

Echipa avea un marș lung de făcut. Aleseseră o veche albie de râu uscată pentru prima parte a marșului de noapte, doar pentru că asigura cea mai bună acoperire. Asta însemna că trebuiau să meargă mai mult, dar nu puteau fi siguri că rușii nu foloseau vizoare de noapte sau echipament cu imagini termice chiar și la distanța asta de baza lor. Să rămână nevăzuți asigura cea mai bună apărare împotriva faptului de a fi reperați înainte de a ajunge la distanța de atac asupra obiectivului. Noaptea era rece și echipamentul era greu. Totuși, când grupul a ajuns la capătul cursului albiei de râu, toți erau transpirați și Mike a semnalizat pe tăcute o oprire. Au desfăcut sticle cu apă și batoane energetice, care erau un standard pentru asemenea activități dure.

Mike și-a dat jos din spate *pack*ul său și a semnalizat unui om din față să meargă cu el. Cei doi s-au furișat neauziți, cu armele ațintite spre înainte pentru a verifica traseul pe care urmau să se deplaseze, cercetând orizontul prin aparatele ce intensificau imaginile și care dezvăluiau terenul ca și cum s-ar fi aflat sub lumina lunii. Vântul spulbera oarece praf și și-au îngustat pleoapele pentru a-și proteja ochii de vârtejurile de nisip care le atingeau pielea neprotejată și se depunea pe fețele lor. Când s-a strecurat înapoi, echipa era gata să continue marșul, cu armele pregătite și simțurile în alertă la semne și sunete și chiar la mirosurile slabe ce erau purtate de aerul deșertului.

Cu un ceas înainte de ivirea zorilor, echipa a început pregătirile pentru poziția de așteptare pe timpul zilei cu soarele arzător, în care să se ascundă făcându-se una cu țărâna și pietrele de pe platoul stâncos. Imaginile luate prin satelit au dezvăluit o locație potrivită pentru ascunziș și echipa s-a divizat în două pentru ca fiecare să poată asigura acoperire cu foc dacă celălalt grup era compromis. Erau experți în arta camuflajului și s-au pitit în ascunziș bucuroși că-și pot da jos din spate echipamentul greu, gata să-și preia tura de pază, între timp odihnindu-se și dormind. Mike a verificat fiecare om pentru a se asigura că fiecare este în formă bună, fizic și mintal. Odată misiunea în desfășurare, cea mai mare parte a îndoielilor s-au evaporat, iar antrenamentul intens a preluat controlul. Erau ei mercenari angajați și o forță total negabilă, dar fiecare soldat știa ce avea de făcut. Nimeni nu avea nevoie să i se reamintească ceva. Nimeni nu se eschiva de la responsabilități. Nimeni nu-și abandona camarazii. În timpul pauzei, Mike se ținu de glume:

— Hei, știu că sunt grele, dar dacă nu tragem rachetele, le putem vinde oricând kurzilor și ne alegem cu un bonus baban în afară de cecul de la DIA.

Toți au râs pe tăcute.

— Mike, dacă nu le tragem, ar trebui să te punem pe tine să le cari tot drumul înapoi la bază!

— Sigur. Nici o problemă. Dar voi păstra eu tot *cash*ul de la kurzi. Și-ar vinde și bunicile, numai să poată pune mâna pe bunăciunile astea!

Pozițiile camuflate ofereau o vizibilitate excelentă asupra terenului înconjurător. Nimeni nu se putea apropia de ei din nici o direcție fără ca o santinelă să nu observe mișcarea inamicului. Din multe puncte de vedere, aceasta era cea mai ușoară parte a operațiunii. Mike a înghițit cu o gură de apă caldă din bidonul său o tabletă de sare, fără a lua în seamă arșița și conservându-și la minimum mișcările trupului. La noapte se vor apropia de obiectiv după un marș greu peste deșertul pietros, strecurându-se șerpește printre bolovani ca să rămână cât mai ascunși posibil. Se părea că rușii au adoptat aceleași tactici pe care le-au folosit în Afganistan, preferând să fortifice o poziție și să mențină la minim activitățile de patrulare. Asta trebuia să însemne că echipa DIA putea ajunge la distanța de atac fără a da peste cercetași sau santinele. Mike presupunea că poziționarea bazei într-un loc atât

de nordic o scotea în afara teatrului de luptă – cel puțin în mintea rușilor. Dar erau pe cale să primească un apel de deșteptare care ar trebui să le distrugă această iluzie frumoasă.

La apropierea serii, pe când arșița zilei se diminua, cerul lipsit de nori s-a umplut de stele, noaptea devenind de o frumusețe ce-ți tăia respirația. Mike nu se putu abține să nu se minuneze. Chiar trebuia să te afli în mijlocul deșertului la căderea nopții pentru a putea aprecia măreția unei viziuni perfecte a frumuseții naturale. Era ceva magic. Profund mișcător. Iar echipa avea de mers o grămadă de drum prin acest teren înainte de răsăritul soarelui.

Și-au pus *pack*urile în spate, și-au fixat armele în poziții confortabile în brațe și au plecat în coloană spre nord, înaintând printre formațiunile stâncoase din deșert. Mereu spre nord, către obiectivul lor.

Mike se gândise adesea… și verificase toate informațiile disponibile. Era ciudat de curios să știe dacă rușii și-au desfășurat forțele speciale *Spetsnaz* la această bază. Nimeni nu știa nimic sigur, dar Mike spera cu îndârjire că aceștia se aflau acolo. Avea niște datorii de plătit. În subconștient avea niște imagini bizare cu rânduri de țepe în care erau înfipte capete. Ale celor din *Spetsnaz*. Se concentra pe ruta de deplasare, dar în sinea sa zâmbea la acest gând hidos. Era acea parte a profilului său psihologic care-l făcea pe psihiatrul Companiei să apeleze la stocul său personal de tranchilizante ori de câte ori trebuia să scrie notele referitoare la cazurile sale.

O bună bucată de vreme echipa a mers drept peste solul pietros al deșertului. Navigau cu ajutorul unui GPS militar, dar stelele erau atât de clare și strălucitoare încât se puteau orienta cu ușurință după vechile constelații care se roteau încet deasupra capetelor lor. În ciuda greutății echipamentului și a ritmului susținut al marșului, unii dintre oameni se bucurau de frumusețea cerului nopții, a aerului răcoros și proaspăt, simțindu-se atât de vii încât era ușor de înțeles de ce au semnat contractul pentru operațiuni speciale. Era vorba de afluxul necrezut de intens de surescitare care însoțea un schimb de focuri, fiorul pericolului, simțământul puternic de a fi viu în fața morții iminente. Instinctul primitiv care celebra victoria asupra înfrângerii. Viața asupra morții. Odată ce ai gustat fiorul luptei de

aproape, nimic nu se va mai putea compara cu fluxul sălbatic de adrenalină care te face să te simți extrem de viu în fiecare celulă a trupului. Nimic nu va fi nici măcar pe aproape de așa ceva. Era ceva ce ținea de partea primitivă a condiției umane, care a înflorit și prosperat în toată gloria sa sângeroasă în secolul XXI.

GPS-ul le-a arătat că au ajuns cu mult înainte de a vedea luminile gardului de perimetru. După ce echipa și-a lăsat jos *pack*urile și s-a camuflat, Mike a luat trei oameni cu el pentru a cerceta defensiva de la o distanță sigură, târându-se printre pietre și vegetația săracă, ascunzându-se printre umbrele formate în lumina stelelor. Verificau la prima mână, ceea ce imaginile prin satelit le arătaseră deja. Nimic nu se schimbase de la ultima informare din baza operațională înaintată a DIA. A merge înainte sau a aștepta. Era decizia lui Mike ca lider de echipă, iar el trebuia să determine cel mai bun moment pentru lansarea asaltului. Se puteau ascunde încă o zi în poziții de așteptare, fără a fi văzuți de inamic, dar riscând totuși să fie descoperiți. Sau puteau ataca în următoarele 30 minute. Cu cât executau asaltul mai devreme, cu atât mai curând se puteau retrage, cărându-se rapid de aici. Echipa era cu adevărat pregătită; terenul fusese cercetat până la nivel de detaliu cu ajutorul fotografiilor tridimensionale luate prin satelit. Una dintre echipele de cercetare s-a adresat lui Ducane:

— Deci, ce ai descoperit în recunoaștere, *skipper*?

Mike a mai baleiat încă o dată terenul cu binoclul, memorând toate detaliile și comparându-le cu ceea ce văzuse ân imaginile luate de satelit.

— OK. S-o facem.

Făcu semn la trei grupei sale de asalt formată din trei oameni și aceștia au s-au retras pe neauzite înapoi la poziția dinspre sud. Cu gesturi simple, Mike și-a asamblat oamenii și le-a verificat cu atenție fețele camuflate.

— Totul este exact cum au confirmat imaginile luate de satelit. Cu cât vom termina treaba mai repede, cu atât ne vom întoarce mai repede la berile alea reci și ne vom încasa bonusurile.

Toți au dat afirmativ din cap. El le-a întors mișcarea și a zâmbit, dinții albi contrastând cu camuflajul mat, negru, ce-i masca trăsăturile.

— Bine. Asta e. Să-nceapă spectacolul, băieți! Hai s-o facem, ca să ne meritām bonusurile!

Într-o singură secvență de mișcări, continuă, bine antrenată, echipa de asalt de doisprezece oameni și-au pus echipamentul în spate, au strâns bine hamurile *pack*urilor, apoi s-au ridicat și și-au început apropierea discretă, tăcută, de perimetrul bazei rusești. Nu mai era timp pentru îndoieli, ezitări sau alte gânduri.

Chiar venise timpul ca fiecare să-și câștige banii.

Prima provocare a fost să se asigure că nu au fost depistați de inamic. Rușii curățaseră terenul ce împrejmuia perimetrul pentru a crea sectoare libere pentru tragere, dar tot mai erau zone depresionare care puteau oferi acoperire.

Mike a trecut în frunte, știut fiind faptul că are o memorie fenomenală a terenului. Atât timp cât oamenii se apropiau târându-se pe coate și genunchi și pe burtă, mișcându-se cu grijă, se puteau strecura până la obiectiv fără a fi detectați.

A doua provocare era să navigheze prin câmpurile de mine care înconjurau baza rusească. Dar era una mai mică decât prima asumată de Mike. Specialiștii DIA le asiguraseră accesul la niște tehnologii de vârf, foarte eficiente. Avansatul radar cu penetrare în sol a identificat locația fiecărei mine din vecinătate și a marcat calea care permitea echipei DIA să evite pericolul.

Tehnicienii ruși stabiliseră o rețea complexă de mine anti-personal împreună cu cele mult mai puternice, anti-vehicul. Mine anti-tanc nu se aflau dispuse în jurul perimetrului pentru simplul motiv că rușii nu se așteptau să fie atacați de tancuri.

Ca măsură suplimentară de siguranță, rușii au staționat în complex câteva elicoptere de atac. Asta însemna că nici un tanc sau alt tip de vehicul blindat nu se putea apropia la mai puțin de 5 km de bază. Rușii puteau dormi liniștiți noaptea. Aveau toate motivele ca să se simtă în completă siguranță în interiorul fortificației lor. Era un răspuns militar rusesc clasic la provocarea de a se securiza pe ei înșiși într-un teritoriu străin și potențial ostil: ciocu' mic în spatele fortificațiilor defensive.

Era același concept care-i făcuse să piardă războiul din Afganistan. Mike era recunoscător pentru faptul că rușii nu și-au trimis patrulele ca să securizeze împrejurimile. Adevărul era că ei nu considerau că e necesar.

Când echipa DIA a ajuns la limita câmpului de mine, Mike a semnalizat scurt cu mâna și echipa s-a divizat în două grupe de câte 6 oameni, fiecare poziționându-se pe limita exterioară a câmpului de mine anti-personal. Fiecare *squad* era dotată cu o hartă precisă a câmpului de mine și a rutelor individuale printre dispozitivele explozive postate aleatorie.

Echipele s-au târât pe burtă, centimetru cu centimetru prin zona ucigașă. Au *îmbrățișat* țărâna și nisipul, alunecând tăcut peste pietre, mișcându-se precum umbrele nopții, apropiindu-se tot mai mult de gardul din sârmă ghimpată care înconjura baza. Echipa lui Mike înainta dinspre sud-vest, iar ceilalți dinspre sud-est. Dacă erau descoperiți, nu puteau risca să alerge prin câmpul de mine ca să scape. Trebuiau să se miște cu o grijă deosebită, verificând și reverificându-și poziția pentru a se asigura că se aflau exact pe mijlocul căii individuale de înaintare. O mișcare greșită, o deviație minoră de la rută putea declanșa o mină, iar explozia – ar fi ucis unul – și i-ar fi dat de gol pe toți, oricât de bine s-ar fi camuflat. Răbdarea era factorul critic. Răbdare și nervi de oțel. Niște coaie de titan ar fi fost și ele bune, dar nimic nu putea înlocui antrenamentul riguros și anii de practică, concentrarea și o dorință viscerală de a rămâne în viață.

Echipele se opreau la fiecare zece minute pentru a-și recupera calmul și concentrarea. Mike respira atent, adânc, rar, ca să rămână concentrat asupra mediului, cu urechile ciulite la fiecare sunet ce ar fi putut veni dinspre perimetru. S-a oprit și și-a întors capul către parapetul de saci cu nisip din fața sa. Ținea gura larg deschisă pentru a capta și cele mai slabe sunete. Acolo! Voci. Scăzute, dar nu șoptite. Voci de ruși. Nici un sunet de panică sau alarmă. Doar santinele care-și petreceau timpul cu o conversație despre cele de acasă, ca să-i țină treji în aerul răcoros al nopții din deșert. Mike a continuat să înainteze până ce a ajuns la limita interioară a câmpului de mile. S-a răsucit încet și a semnalizat celui din urma sa să continue să înainteze, dar ceilalți să rămână pe loc, nemișcați. Și-a ridicat mâna la câțiva centimetri de sol și a arătat două degete, indicând două santinele, și, cu grijă, a tras un pumnal lung, negru, ascuțit, din teaca fixată pe umărul stâng al hamului. Perimetrul era marcat de un rând de saci cu nisip, peste care era plasată sârma ghimpată și platformele de tragere, pe care trebuiau să se afle trăgători cu mitraliere grele.

Cei doi oameni și-au dat jos pe neauzite *pack*urile, lăsându-le să fie ridicate de băieții care-i vor urma. Cu grijă infinită, cei doi au înaintat către locul unde Mike a auzit vocile. Erau invizibili în noapte, două umbre care se apropiau încet, respirație cu respirație, centimetru cu centimetru, de zidul jos de saci cu nisip. Când au ajuns la perimetru, amândoi s-au ridicat fără nici un zgomot în genunchi, și a așteptat un moment lung pentru a se asigura că nu au fost detectați. Mike a numărat cu mâna înmănușată. Întâi a arătat trei degete, două degete, unul, apoi s-au ridicat împreună și s-au rostogolit în liniște peste saci. Cu o mișcare aproape nevăzută, au aterizat peste prada lor și, în secunda de șoc total, surpriză și confuzie, au doborât santinelele la pământ, cu câte o mână peste gură și cu capul tras pe spate ca să expună gâturile nerase și lipsite de apărare. Lamele de oțel au pătruns ușor și adânc în gâturile santinelelor, tăindu-și calea până la nivelul vertebrelor de la ceafă. N-au avut nici o șansă să strige. Aerul nopții era complet nemișcat când mercenarii DIA au așezat trupurile moarte pe pământ, ținându-le imobilizate în timp ce sângerau pe nisipul uscat, dând convulsiv din picioare. Mike și camaradul său erau atenți la eventuale semne ale altor santinele, cercetând împrejurimile apropiate. Nu mișca nimic. Penetraseră perimetrul, iar prezența lor era încă nedetectată. Mike a dat drumul santinelei moarte și s-a ridicat pentru a privi puțin pe deasupra sacilor cu nisip. Cu o mișcare scurtă a mâinii, a semnalizat restului celor din *squad* să înainteze. A fost văzut instantaneu prin echipamentul de vedere-noaptea purtat de cel din față.

S-a lăsat din nou pe vine și a apăsat de trei ori pe butonul laringofonului, semnalizând astfel celeilalte echipe că a ajuns în interiorul perimetrului. A inspirat adânc și încet în timp ce aștepta ca fiecare dintre oamenii săi să treacă peste zidul de saci și se așează în linie de tragere. Și-a recuperat *pack*ul adus de ultimul om. După doar 33 de secunde, a auzit în cască trei *click*uri distincte care confirmau că și a doua echipă a penetrat sistemul defensiv de pe partea lor de perimetru. Treizeci și trei de secunde. Nu era deloc rău. Ar fi trebuit să fie perfect sincronizați, dar în operațiunile reale, 33 de secunde era aproape un miracol. Mike a șters sângele de pe lamă și și-a șters mâinile înmănușate de uniforma santinelei de la picioarele sale, apoi a băgat pumnalul în teacă și l-a asigurat. Inima îi bătea regulat, respirația era calmă

și profundă. Într-un fel, era în elementul său, trăind la maxim intensitatea fiecărui moment. A arătat spre cele două cadavre întinse pe jos, la picioarele sale și a semnalat oamenilor săi să le treacă în liniște și cu grijă dincolo de zidul de saci cu nisip ca să nu fie văzute. Și-a verificat *squad*ul, om cu om, zâmbind în semn de apreciere că au ajuns în interiorul perimetrului fără a fi descoperiți. A ridicat pumnul, apoi s-a întors și a plecat spre interiorul bazei ținându-și trupul aplecat. Nu aveau prea mult timp și exista mereu pericolul de a fi descoperiți. Trebuiau să se miște repede.

*Squad*ul lui Mike se îndrepta către șirul lung de construcții joase, prefabricate, din centrul bazei, acoperite cu rețele de camuflaj și folosite pentru depozitarea heroinei. Echipa era dotată cu explozibili compuși, nano-termit, proiectați să dezvolte temperaturi foarte înalte care să ardă heroina, transformând-o în cenușă. Pericolul principal îl reprezentau câinii de patrulare care au fost identificați în fotografiile luate de satelit. Dacă echipa întâlnea un asemenea câine, trebuiau să reacționeze imediat, asta însemnând o săgeată cu cianură care să garanteze „tăcerea" animalului și o rafală de gloanțe subsonice trase de o armă cu supresor de zgomot în capul celui ce conducea câinele.

Echipa desemnase doi membri care să aibă arme cu săgeți, iar fiecare om din *squad* era echipat cu câte un pistol de calibrul .22[6] cu supresor cu care să „rezolve" orice santinelă ce patrula perimetrul. Misiunea depindea de evitarea detectării cât mai mult timp posibil. „*În liniște* & *Pe nevăzute*" (*Silence* & *Stealth*) erau cuvintele cheie în toate ședințele de informare și antrenament. Dincolo de succesul sau eșecul misiunii, *Silence* & *Stealth* însemna diferența dintre viață și moarte. Cu toții au fost impresionați de explozibilul nano-termic. O armă care putea dezvolta 4.000^0 C merita mult respect. Heroina putea fi incinerată la 2.500^0 C, iar norul de fum rezultat va crea cea mai mare pipă de fumat opiu din lume. Echipa lui Mike era dotată și cu măști de gaze ca nu cumva să devină '*terminally hippie-trippy*' (drogați, afectați de fumul de heroină) – așa cum se exprimase un mare șef din DIA. Unul dintre băieți s-a întrebat cu voce tare dacă cei de la „tehnic" n-ar putea îmbutelia o parte din acest fum extrem de

[6] calibrul american .22 – adică 5,588 mm (aproximativ egal cu europeanul 5,56 mm).

scump, pe motivul că acasă ar costa o grămadă de bani. Au izbucnit în râs cu toții, dar vreo doi dintre ei au început să se gândească serios cum ar putea să stocheze ceva din acest fum de înaltă calitate într-un container. Nu puteai separa niciodată un mercenar de subiectul *bani*.

Echipa s-a răspândit în arc de cerc pentru a acoperi frontul și flancurile formației și au înaintat, menținându-se în umbre pentru a-și ascunde prezența. La 20 de metri în interior omul din flancul drept a ridicat pumnul. Toți s-au lăsat în genunchi adulmecând primejdia. Cel din extrema dreaptă auzise o voce. În lumina ambientală dată de stelele strălucitoare, Mike a văzut o siluetă. Două siluete. Nici un câine. Două gărzi care-și făceau rondul. A semnalizat echipei să se întindă la pământ, încet, fără mișcări bruște, în liniște, precum umbrele ce se contopeau cu solul dur. Pistoalele cu supresor erau orientate deja spre înainte. Gărzile au trecut la zece metri de ei, fără a observa cele șase siluete întinse pe pământ, în întunericul din stânga lor, și fără să realizeze cât de aproape au fost de moartea șoptită de vreun pumnal sau de un glonț scobit de calibrul .22.

După ce gărzile au ieșit din raza vizuală, Mike a ridicat o mână, iar echipa s-a ridicat – toți ca unul – și au refăcut formația, înaintând cât se poate de rapid fără a face nici un zgomot, pășind precauți printre construcțiile joase și corturi. După două minute, au văzut magazia de stocare lungă și joasă, clar vizibilă în lumina stelelor. Exact așa cum rezultase din fotografiile luate de satelit, construcția era păzită. Mike a numărat câte gărzi sunt, ridicând cinci degete pentru confirmare. Aceștia nu păreau a fi în stare de alertă, dar trebuiau să fie eliminați. Carabinele de asalt erau atârnate de umeri și purtau fesuri de lână ca să-și mențină căldura în aerul nopții reci din platoul deșertic. Erau adunați într-un singur grup mic și pălăvrăgeau la capătul magaziei bătând din picioare pentru a se încălzi și frecându-și mâinile înmănușate pentru menținerea circulației.

Ducane a *click*at de două ori microfonul de la gât. Apoi încă de două ori pentru a semnaliza celeilalte echipe că a ajuns la obiectiv. Nu a existat nici un răspuns, iar Mike nu a mai așteptat. Pitindu-se pe lângă laterala unei barăci, le-a alocat ținte celorlalți cinci oameni, făcând minimum de mișcări pentru a-și marca ordinele. A dat din cap o singură dată și oamenii s-au grăbit să-și ocupe pozițiile de tragere. Mike a rămas pe loc ca să asigure

acoperire și a așteptat până ce fiecare membru al echipei a semnalat că erau gata. Două *click*uri de la fiecare. Trebuiau să se dea mai aproape de țintele lor ca să fie siguri că gloanțele de .22 vor fi eficiente. Și mai trebuiau să deschidă foc simultan și să fie absolut siguri că toate țintele cădeau fără a da alarma.

Mike a inspirat calm, a *click*at de trei ori și echipa a lansat o salvă de gloanțe în capetele celor cinci gărzi. Efectul a fost devastator. Cinci siluete s-au prăbușit pe pământul pietros fără nici cel mai mic sunet. Dar chiar și trase prin amortizoare, focurile de armă au creat niței zgomot, iar un câine a început să latre în depărtare.

Era timpul să se miște *cu talent*. Mike a sprintat înainte și și-a adunat echipa la intrarea în depozit. S-a asigurat că toți și-au reîncărcat pistoalele, iar armele de asalt sunt pregătite. Cu pistolul său .22 întins în față, a deschis ușa din lemn a depozitului, în timp ce balamalele au scârțâit. Probabil că întunericul însemna că nu e nimeni în interior, dar el a semnalizat unui om să o ia înainte folosind echipamentul de vedere-noaptea pentru a confirma că au magazia doar pentru ei. Era goală. În afara nenumăratelor rânduri de paleți stivuiți, fiecare ambalați în film de plastic ce ținea la un loc straturile de pachete-cărămizi de heroină strânse bine.

Echipa intrase pe platforma „Sediului Central al Drogurilor" din Siria, iar valoare de stradă era suficient de mare încât să tenteze orice mercenar, oricât de bine plătit, să se abată de la obiectivul misiunii. Unul dintre băieți a fluierat ușor sub mască.

— Mike? Crezi că-și va da seama careva dacă vor lipsi câteva kile?

Ducane nu și-a putut reține un zâmbet în timp ce ajuta la aducerea celor două gărzi în interiorul magaziei. Au închis ușa în spatele lor, iar Ducane a dat jos din spate partea sa de explozibili și a aranjat un detonator.

— Pentru uz personal, Shane, sau pentru fondul „Ferrari"?

Cei doi au râs pe înfundate.

— Vreo două kile, din chestia asta și m-aș gândi la pensionare, *skipper!*

— Știu. E foarte, foarte tentant.

— Și la întoarcere vom avea destul loc prin buzunare.

Mike a confirmat dând din cap. Tipul avea dreptate. Cărau o grămadă de echipament pentru misiune și planificaseră să se

retragă doar cu cele strict necesare în *pack*uri. Adică arme, *ammo*[7], apă. Dacă baștanii de la DIA ar afla vreodată că au prădui vreo câteva kilograme de *produs*, vor plăti al dracului. Dar tot era o propunere foarte tentantă.

— Concentrează-te la ce ai de făcut, Shane. Hai să ne facem treaba și să ne salvăm cururile de aici.

Mercenari. Numele spunea totul.

Doi soldați stăteau la ușă pentru a asigura paza, iar Mike a semnalat rapid celorlalți să descarce și să pregătească toți explozibilii. Venise vremea ca depozitul să fie transformat într-unul dintre cele mai costisitoare focuri de tabără din lume. Tocmai punea un tub cu explozibil nano-termit sub un palet când a auzit semnalul pe care-l aștepta din partea celeilalte echipe. Ajunseseră și ei la obiectiv. Ceilalți erau în exteriorul unității de procesare a heroinei. Exploziile trebuiau să fie coordonate pentru a crea confuzie, iar cele două echipe își croiau calea de scăpare. Știau că trebuie să fi fost oameni în interiorul facilității cu droguri, dar executivii DIA dăduseră instrucțiuni clare că nu va fi luat nici un prizonier. Echipa de asalt era autorizată să ucidă pe oricine s-ar fi aflat în interiorul depozitului, fără excepție. Asta însemna să se miște repede și să doboare cu pistoalele lor cu supresor pe oricine era prezent în interior. Apoi trebuiau să arunce în aer – la mama dracului – clădirea cu întreg conținutul ei. Apoi să se retragă.

Mike se gândise la riscurile misiunii atunci când a hotărât să adauge pe lista de distrugeri și elicopterele bazei. Nu-i informase și pe cei de la DIA dar posibilitatea de a fi urmăriți de elicoptere high-tech militare rusești ar fi pus serioase bețe-n roate planurilor pentru o pensionare cu succes în Florida. Nu. Trebuiau să o facă. Odată cu cât mai mulți posibil din personalul bazei. Așa că Mike împachetase cantități suplimentare de explozibili și muniție pentru a mări șansele tuturor de supraviețuire.

Echipa din depozit lucra repede și eficient, plasându-și încărcăturile exact așa cum exersaseră de o duzină de ori în poligonul de antrenament al Agenției. În ciuda presiunii și a pericolului evident, s-au concentrat asupra manevrelor și s-au mișcat cu o ușurință exersată. Cronometrele au fost setate să

[7] Ammo – ammunition – muniții.

detoneze în *cascadă*, iar echipa a planificat să se afle pe drumul de retragere cu mult înainte de prima explozie.

Când s-au adunat la ieșirea din depozit, Ducane și-a verificat ceasul. Misiunea era în parametrii programați, dar știa că echipa lui va avea o sarcină mult mai complexă dacă vor intra în contact cu orice fel de opoziție. Orice se va fi întâmplat cu cealaltă echipă, era timpul să *neutralizeze* elicopterele rusești.

Mike și-a adunat oamenii în formație și s-au mișcat, perfect conștienți că timpul se scurgea, și în orice moment putea fi observată lipsa gărzilor de la depozit. Au descoperit o patrulă de doi oameni similară cu cea de mai devreme, vorbind cu două gărzi evident plictisite, lângă un foarte mare și intimidant elicopter rusesc. Echipa era în criză de timp, iar Mike nu-și putea permite să aștepte plecarea gărzilor. A semnalat micului său grup că trebuie să se apropie de obiectiv și să elimine toate cele patru santinele. Mike a inspirat adânc. Pe mă-sa cu finețurile... Situația urma să devină rapid extrem de zgomotoasă și voia să-și scoată oamenii dincolo de perimetrul bazei cât mai repede posibil.

Echipa a avansat în lumina slabă din zona de aterizare a elicopterului și și-au ridicat pistoalele cu supresor ochind capetele gărzilor. Mike a *click*at microfonul de trei ori, iar echipa a deschis focul, și au doborât țintele cu o salvă șuierătoare de gloanțe subsonice de .22. Micile tuburi de cartușe din alamă au acoperit pământul prăfos. Mike și un camarad al său s-au năpustit înainte pentru a se asigura că rușii sunt morți, în timp ce ceilalți recuperau tuburile goale și asigurau zona.

Santinelele muriseră înainte de a atinge pământul, cu creierii împrăștiați de micile gloanțe ce se rostogoliseră prin interiorul craniilor fără a mai ieși. Părea ceva brutal, dar fusese o moarte rapidă, îndurătoare. Mike n-a irosit nici măcar un gând pentru cadavrele ce se răceau la picioarele lui.

Optase pentru încărcături explozive clasice care puteau fi plasate în gurile de admisie a motoarelor elicopterelor. Ele vor garanta că mașinăriile nu vor zbura în această noapte. Și nici prea curând.

Mike a arătat spre un rând de cisterne aflate la marginea *pad*ului de aterizare. Doi oameni au alergat aplecați și și-au plasat încărcăturile printre rezervele de combustibil. Încă nici un semn de la cealaltă echipă, dar nici vreun sunet de schimb de focuri.

Era timpul să o șteargă de acolo.

Mike a apelat prin radio cealaltă echipă ca să confirme că partea lui de misiune a fost executată și că se îndreaptă către punctul de rendezvous. Trebuiau să ajungă la locul unde a doua echipă își făcuse calea de acces în perimetrul bazei. Dacă aveau nevoie de ajutor, era locul logic unde băieții lui Mike îi vor găsi pe ceilalți.

După cinci minute Mike și-a poziționat oamenii la adăpostul sacilor de nisip de pe perimetru, așteptând ca a doua echipă să apară din întuneric, dar... întreg iadul s-a dezlănțuit în jurul facilităților de producție și stocare a heroinei. Foc de arme automate amestecat cu strigăte și lătrat de câini i-a făcut pe Mike și ai lui să intre în alertă maximă.

— Pe toți dracii!

Vorba era pe buzele tuturor. Mike a ridicat o mână.

— OK. Ascultați. A doua echipă este compromisă – dar noi nu suntem. Dacă au nevoie de ajutor, intervenim. Rusnacii încă nu știu că suntem și noi aici. Rămâneți cu toții nemișcați.

Focul de arme s-a intensificat, iar Mike era sigur că se apropia. Era greu de spus. Acustica putea canaliza sunetele în moduri ciudate. Șezi blând. Nu alerta inamicul că mai exista o echipă în interiorul perimetrului.

— OK – s-a adresat Mike clar și calm către echipa sa. Pare că s-ar apropia. Fiți pe fază. Activați dispozitivele de ochire pe timp de noapte. Trebuie să ne răspândim și să formăm o linie de tragere dinspre flancuri. Îi știți pe ai noștri. N-ar aprecia deloc să fie împușcați de prietenii lor. Selectați țintele cu maximă grijă. Fără rahaturi gen *foc prietenos* când sunt eu la comandă!

Întotdeauna într-o luptă, timpul părea a fi încetinit. Secundele deveneau minute și minutele ore. Fluxul de adrenalină trebuia menținut sub control, îmblânzit și canalizat, fiecare om bazându-se pe antrenamentul care a făcut ca reacțiile de combat să fie automate. Mike a văzut două siluete mișcându-se prin obscuritate, alergând repede cu trupul aplecat, unul acoperindu-l pe celălalt care după câțiva metri de alergare se întorcea ca să tragă câteva rafale de armă. O mitralieră de calibru mare a deschis focul în noapte.

— Sunt băieții noștri. Încetați focul, a ordonat Mike.

Cei doi oameni au apărut, unul fiind ajutat de celălalt, apoi și ceilalți doi, mișcându-se în maniera familiară *pepper-pot rushes*

(piperniță), acoperindu-și retragerea cu rafale. În jurul lor pământul era spulberat de gloanțele de AK.

— Atenție! a strigat Mike când primii doi mercenari au ajuns la sacii de nisip. Shane! Jeff! Duceți-vă să-i ajutați pe răniți. Toți ceilalți fiți gata să executați foc de acoperire!

În câteva secunde cele două echipe s-au reunit de-a lungul interiorului zidului de saci. Rachete luminoase se înălțau către exteriorul bazei, transformând perimetrul într-o zonă ucigașă extrem de luminoasă.

— Ai dracului câini!

Comandantul celei de a doua echipe respira greu când schimba magazia armei și ochea înapoi către calea prăfoasă pe care tocmai venise.

— Câinele a descoperit santinela moartă tocmai când noi ne terminam treaba, apoi totul a luat-o razna. Jessie a încasat-o în picior, și – fir-ar dracu-al dracului – îmi pare rău, Mike, dar am rasolit-o.

Ducane și-a verificat ceasul pe când oamenii săi și-au luat la ochi țintele în lumina stranie, pâlpâitoare dată de rachetele ce dansau deasupra solului cu nisip și pietriș. Echipele erau ascunse în umbrele adânci ale interiorului perimetrului dar rachetele iluminau clar grupurile de siluete în uniforme rusești care avansau către sacii de nisip. Mai erau doar cinci minute până când exploziile urmau să transforme heroina în fum. Cinci minute. Trebuiau să câștige ceva timp pentru ei înșiși.

Mike a ordonat:

— Măștile de gaze!

Și fiecare și-a pus masca.

A activat microfonul de la gât și a vorbit clar și calm.

— Fiecare al doilea om. O *Willie Pete*[8]. Cincizeci metri.

Carabinele lor de asalt erau dotate cu lansatoare de grenade de 40 mm. Grenadele WP au zburat din lansatoare și au aterizat ca niște arteziene de spray incandescent. Corturile din imediata apropiere au fost cuprinse instantaneu de flăcări, iar soldații se împleticeau în cercuri, urlând cu uniformele aprinse de substanța chimică. Profitând de avantajul luării prin surprindere, Mike a

[8] Fosfor alb – (White phosphorus – WP – Willie Peter – în alfabetul fonetic utilizat în argoul militar). Este folosit la fabricarea muniției producătoare de fum, gloanțe trasoare, muniție incendiară.

semnalizat echipelor să se miște pe perimetrul bazei și să ocupe o nouă poziție de tragere mai departe de locul anterior. Trebuiau să câștige timp. La oarece distanță se auzea zgomotul unor motoare de vehicule. Blindate.

Reflectoarele iluminau perimetrul și situația începea să scape de sub control. Nu puteau face o pauză în interiorul bazei și nici nu puteau să reziste forțelor rusești net superioare ca număr. Mai aveau nevoie doar de ceva timp în plus. Doar câteva minute. Și de o rugăciune către zeii războiului ca să nu fi fost descoperite încărcăturile explozive.

Mike a făcut semn către sacii de nisip îndemnându-și camarazii să tragă câte unul din zid pentru a forma o barieră defensivă după care să se adăpostească, un fel de acoperire față de militarii ruși care înaintau spre ei.

Era evident că vor fi descoperiți în curând, dar mai era ceva timp ca să apropie șansele nițel. Ducane a arătat către tuburile lans-rachete pe care le căraseră băieții tot drumul de la locul de aterizare. Un vuiet înfundat urmat de o explozie tunătoare a săpat o gaură în rândul de saci în spatele cărora se poziționase echipa. Rușii își foloseau vehiculele blindate pentru a ataca.

— OK, băieți. Uite-i că vin. Gerry, e rândul tău. De acolo ai o linie clară pentru lovitură din flanc. Prăjește-i pe avortoni!

Prin lumina difuză, praful, umbrele dănțuitoare create de rachetele luminoase, un vehicul a apărut la vedere cu motorul ambalat, scoțând nori de fum diesel și pulverizând sacii de nisip cu proiectile de tun de 20 mm. O apăsare pe trăgaci și racheta a zburat din tubul de lansare și a făcut o gaură în laterala vehiculului. Trecu o milisecundă înainte ca încărcătura să detoneze în interiorul spațiului blindat al vehiculului cu opt roți. Explozia a spulberat interiorul înainte ca presiunea să-l deschidă larg într-o erupție de flăcări și fum.

— Fuga, fuga, fuga! a urlat Mike și echipa a sprintat și mai departe pe perimetru, doi dintre oameni ajutându-l pe mercenarul rănit care a insistat să-și păstreze arma pentru a putea executa și el foc de acoperire în direcția soldaților ruși.

Treizeci de secunde.

— Din nou! Faceți zidul!

Echipa a pus iarăși saci de nisip în fața lor improvizând un fel parapet înainte ca rușii să vină peste ei. Era doar o problemă de timp înainte de a fi învăluiți din ambele flancuri și… *game*

over. Douăzeci de secunde. Gloanțe de AK au început să ferfenițeze sacii în spatele cărora se adăposteau.

— Atenție la flancuri!

— Uite-i, Mike!

— Lansatoarele de grenade!

— Foc de nimicire!

A fost un moment când zgomotul făcut de carabine și exploziile au părut să se contopească într-o cortină sonoră asurzitoare, un moment când auzul oamenilor a devenit doar un vuiet constant și un șuierat metalic ascuțit, iar o serie de explozii puternice și profunde au trimis valuri de unde de șoc percutante prin tabără.

Mike a simțit loviturile în piept și timpane. Elicopterele și rezervele lor de combustibil tocmai săriseră în aer. Încărcăturile de explozibili le-au spulberat motoarele și le-au incendiat rezervoarele de combustibil. Asta însemna că și încărcăturile din depozit trebuie să fi explodat. Nu în explozii spectaculoase ca încărcăturile de pe elicoptere. Discrete, dar până la urmă mult mai dăunătoare. Un extrem de intens glob de material supraîncălzit a creat o sferă de foc alb care putea aprinde și incinera metalul. Heroina era arsă de super fierbintele nano-termit, ultimul și cel mai bun mijloc de a arde aproape orice. În câteva secunde, nori înțepători de drog proaspăt prăjit se ridicau din depozitul în flăcări și acopereau baza cu o pătură opiacee deosebit de *plăcută,* dar cu efect devastator asupra minții. După inhalare, oamenii se împleticeau și cădeau în grămezi insensibile de uitare. Era una dintre cele mai mari petreceri cu heroină din istoria consumului de droguri, iar prin împrejur nu se afla nimeni care să înregistreze de bună voie sau din ordin evenimentul pentru posteritate. Focurile de armă s-au rărit, apoi s-au oprit de tot. Rușii supraviețuitori erau complet duși de cap datorită efectelor drogului, rămași întinși pe pământul tare și rece, cu zâmbete de beatitudine pe fețe, cu carabinele răspândite peste tot, abia mai găsindu-și energie să respire.

Mike privea prin lentilele protective ale măștii de gaze și nu se putea opri să zâmbească. Prin haos, fum, moarte, sânge și distrugere, tocmai au neutralizat o forță inamică cu o doză masivă, non-letală, de heroină pură. Era un moment care trebuia savurat din plin. Soldații ruși stăteau de vorbă cu universul pentru că au ingerat cantități industriale de drog pur. De la

războinici la hippies în doar câteva inspirații. Habar nu avea dacă fumul era periculos sau chiar letal pentru cei câteva sute de soldați împrăștiași pe sol. Adevărul era că fie una, fie alta, lui i se fâlfâia. Ce mod de a învinge într-un schimb de focuri... O luptă cu muniție reală și câteva tone de heroină pură! Era un subiect de legendă, dar nimeni în afară de conducătorii DIA și o mână de *oratori* și *strângători de mâini* suspuși la Washington nu va afla vreodată despre asta. Și sigur nu va apare nici în jurnalele de știri de la ora șase din Rusia.

A semnalat către ai săi și s-au ridicat cu grijă, cu armele pregătite, cercetând terenul pentru posibile ținte. Au revenit cu grijă înapoi la punctul de intrare în perimetru, acum deschis larg de proiectilele explozive ale rușilor. Prima echipă a trecut prin câmpul de mine; doi oameni din a doua au cărat rănitul pentru a se asigura că toți mențin șirul indian ce ducea spre siguranță. Mike a fost ultimul care a trecut, conturul trupului său fiind scos în evidență de izbucnirile flăcărilor ce se ridicat din tabăra incendiată. Nori groși de fum provenit din depozit încă mai acopereau zona. Era paradisul pentru dependenții de heroină, iar Mike era bucuros să plece cât mai repede de acolo. Și-a ajustat hamul *pack*ului din spate, conștient de pachetele bine ambalate din interior. La urma urmei, doar n-o să plece cu mâna goală.

Echipa s-a îndreptat spre est față de baza rusească și a făcut o pauză la adăpostul unei formațiuni stâncoase joase pentru a-și verifica armele, muniția rămasă, situația apei și ca să bandajeze piciorul rănitului. Acesta putea umbla cu ajutorul altuia, așa că cei din *squad* l-au preluat cu rândul pentru a putea menține ritmul de deplasare ce-i ducea departe de baza rusească. Mike estima că orice activitate de cercetare se va concentra probabil asupra celei mai apropiate miliții poziționate spre sud.

Racheta de croazieră sponsorizată de DIA a atras destul atenția asupra sudului, de aceea Mike și ai lui se îndreptau spre est.

Cu un ceas înainte de ivirea zorilor se aflau într-o poziție printre stânci, acoperiți de o plasă de camuflaj. În depărtare se auzea vuietul turbinelor de elicopter. Rușii scormoneau deșertul în căutarea a dracu știe cine le atacase baza. Dumnezeu să-l păzească pe oricine era prins în câmp deschis. Nimeni nu era în

siguranță. Vor bombarda și mitralia fiecare cioban cu capre sau stăpân de cămilă, orice șofer de camion, mașină sau bicicletă pe care-l vor găsi. După ce a răsărit soarele, Mike a văzut în depărtare nori de praf ridicați de vehicule blindate de recunoaștere care străbăteau nisipul. A dat din cap către sine, perfect conștient de cât de dificil ar fi fost pentru ei să străbată terenul către sud și să ajungă la punctul de evacuare cu hoardele de ruși șucăriți rău ținându-se de curul lor.

Ducă-se baștanii DIA cu optimismul lor euforic. N-ar fi reușit niciodată. E un fapt. Centrala DIA a înțeles că șansele lor de supraviețuire sunt slabe.

Ducane a decis o schimbare de tactici. A conceput un plan mai bun, o schimbare de direcție care va ajuta la creșterea șanselor lor de a scăpa cu viață.

Pe măsură ce ziua trecea, perimetrul de cercetare al rușilor se mărea și cei din echipă vedeau cum vehiculele blindate se răspândeau pe platou, oprindu-se ca să scaneze orizontul în căutarea semnelor de mișcare, hotărâți să se răzbune. Auzeau în depărtare focuri de armă, pentru că cei de la recunoaștere trăgeau asupra țintelor suspecte. Ordinul trebuie să fi venit de la cele mai înalte nivele ale guvernului de a mușamaliza catastrofa și de a-i găsi pe cei responsabili.

Mda, se gândi Mike. *Asta vă va costa câteva miliarde, ucigași nemernici ce sunteți*. Singurul său regret era absența forțelor *Spetsnaz*. Încă mai avea o dorință patologică de a decora acostamentul drumului cu un șir ordonat de țepe din lemn, fiecare având înfipt în vârf capul unui soldat *Spet*ș*snaz*. Chiar și în această ascunzătoare, cu sute de rusnaci pe urmele lui, gândul tot l-a făcut să zâmbească.

După lăsarea nopții, și pentru că elicopterele rusești trăgeau în ținte aflate tot mai departe spre sud, Mike și ai săi și-au pus *pack*urile în spate și au plecat către est. Mai exista încă riscul de a fi descoperiți dar șansele de supraviețuire se măriseră după schimbarea planului oficial de scăpare. Șefii DIA vor afla din fotografiile luate prin satelit că misiunea a avut succes. Era imposibil să nu vezi norii de fum și resturile incinerate ale facilităților de procesare. Ducane estimase corect că punctul inițial de rendezvous va fi fost depășit de ruși până acum. Și a avut dreptate. Rușii au adus trupe suplimentare și erau debarcate echipe de cercetare și distrugere pe toate rutele evidente către

sud. Dacă echipa lui Mike ar fi fost descoperită, ei încă mai aveau rachetele portabile, dar orice contact le-ar fi trădat poziția și ar fi întârziat doar inevitabilul, dacă rușii și-ar fi mutat atenția către est. Ar fi fost înconjurați, iar cei norocoși ar fi murit în schimbul de focuri. Ghinioniștii ar supraviețui pentru a fi torturați și interogați până ce un soldat rus ar fi făcut un pas înainte și i-ar fi împușcat în ceafă cu pistolul de serviciu.

Nu erau chiar cele mai fericite gânduri atunci când te aflai departe de forțele amice și trebuia să străbați în marș forțat o distanță mare de teren fără speranță de salvare.

Mike și alți doi oameni purtau balize miniaturale în echipament, dispozitive care puteau fi activate ca să le marcheze poziția pentru Comanda Centralei DIA. Sigur, dispozitivul putea fi pornit și în caz de urgență dar exista riscul de a fi depistați și de ruși.

Și pentru că Centrala DIA nu avea în plan trimiterea *cavaleriei*, utilizarea balizelor nu avea nici un rost. Mike și echipa sa foarte competentă trebuiau să se descurce singuri.

Înaintau cu o viteză mulțumitoare, iar rănitul cu piciorul său bandajat ținea ritmul foarte bine, dar Mike a ordonat oprirea în albia îngustă a unui râu secat, pentru ca echipa să se odihnească și să-și *echilibreze* fluidele.

Rușii erau încă departe spre vest și sud, trăgând asupra pozițiilor milițiilor suspecte și bombardând satele și tot ce mișca cu copite sau cu roți. Noaptea, echipa a auzit avioane cu reacție ce zburau la joasă înălțime și-și largau încărcăturile explozive asupra soldaților și civililor cu aceeași nepăsare. Fusese inevitabilă riposta copleșitor de violentă a rușilor, care au distrus spitale, moschei și orice construcție care ar fi putut fi utilizată de inamicii lor.

În ziua următoare, o dronă rusească a zburat pe deasupra lor, scanând terenul în căutarea de ținte. Asta însemna că a fost lărgită căutarea, dar echipa lui Mike s-a *contopit* cu terenul, perfect camuflați printre pietre și vegetația pipernicită, invizibili pentru aeronava fără pilot care zbura deasupra cu optica sa avansată și ciorchinele de rachete aer-sol. Un ceas mai târziu, echipa a fost trezită de zgomotul îndepărtat al exploziilor, departe dinspre est. Mike a cercetat orizontul cu binoclul său de mare rezoluție și a văzut tornada de fum ce marca atacul unei drone. Probabil atacase un vehicul. O rachetă. Un vehicul. Rușii ucideau

tot ce mișca. Nu era ceva cu adevărat semnificativ pentru că în această parte de deșert erau puține ținte față de întinderea de teren de la sud în care se dezlănțuise activitatea rușilor. Până la lăsarea nopții, Mike a mărit ritmul de mișcare, pentru a se îndepărta cât mai mult de baza rusească. Pe lângă arme și muniții, își încărcase camarazii cu supliment de hrană și apă, toate adăugându-se la greutatea pe care trebuiau să o care; măcar apa fusese consumată și redusă la doar o singură înghițitură din timp în timp.

Erau soldați duri, obișnuiți să îndure provocările misiunilor de anduranță, și puteau să parcurgă distanțe mari încărcați cu *pack*uri grele și armament. Dar deșertul avea propriile sale probleme. Dincolo de evidenta lipsă de apă, oamenii trebuiau să îndure aerul uscat și praful care le cauzau probleme respiratorii. Menținerea hidratării era esențială pentru că mucusul de pe mucoase se usca și plămânii se străduiau să facă față aerului super-uscat și prafului. Mike a observat că mulți dintre băieți au început să tușească și să scuipe flegme pline de praf pentru că aerul uscat le afecta respirația.

Acum, în timpul marșului, ardeau grăsimea din organism, pentru că nu consumau minimum 6.000 de calorii necesare zilnic pentru a-și menține greutatea corporală. N-aveau de ales. Dacă voiau să supraviețuiască, trebuiau să continue marșul cu ceea ce puteau căra. În deșert nu existau *mall*uri cu program non-stop. În cele din urmă vor strânge din dinți și determinarea lor de a înfrânge greutățile îi va face să pună un picior în fața celuilalt până ce vor ajunge la destinație.

Pe la jumătatea nopții, Mike a fost chemat să verifice starea rănitului. Era evident că acesta se străduia. Era un marș dur chiar și pentru un om nerănit, așa că Mike putea doar să-și exprime admirația pentru curajul soldatului șchiop. A îngenuncheat lângă mercenarul epuizat și i-a pus o mână pe umăr.

— Care-i treaba, Jessie?

— Sunt bine, *boss*. Fac doar o pauză și apoi sunt gata să sprintez din gaura asta de rahat și să cumpăr toate bericile reci de acasă.

Mike a zâmbit.

— Fii atent, Jessie. Te-ai descurcat bine, dar am să pun doi băieți să de care.

— Nici pomeneală, *boss*. Băga-mi-aș...! Lasă-mă aici și am să mă ocup de orice nemernic rusnac care o să apară! Am să mă descurc!

Mike a dat din cap.

— Face parte din *contract*, Jessie. Nimeni nu e lăsat în urmă. Nici măcar tu.

Îi va încetini pentru că vor trebui să-și care cu schimbul camaradul rănit, iar Mike va trebui să ordone opriri la intervale de cel mult 15 minute pentru a-i înlocui pe ce-i ce-l duceau. Dar nu era loc de alegere. Nu-ți abandonezi oamenii. Nu-i puteai duce deoparte ca să le scurtezi suferințele așa cum faci cu un câine bolnav. Nu era varianta ideală, dar Ducane prevăzuse în planul de scăpare o eventuală rănire și știa că va veni și momentul când vor trebui să-și care prietenul. În ciuda oboselii și a mereu prezentului pericol de a fi compromiși, au fost și nenumărate bășcălii. Soldații găseau întotdeauna o cale de a transforma o criză într-o glumă. Era o metodă străveche de a face față situației și-i ajuta să-și mențină moralul ridicat.

— Ce dracu, băi, Jessie? Nu puteai ține și tu o cură de slăbire?

— Ai făcut-o intenționat, nu-i așa? Doar ca să mă pui pe mine să-ți car fizicu' prin toată buda asta!

— Ce mănânci, bă? Cântărești mai mult de-o tonă!

— Hei, când am semnat contractul pentru misiune, nu mi-a spus nimeni că am să am parte de plăcerea de a te purta ca pe o prințesă turcoaică în luna de miere!

— Sper că bonusul pe care îl vei primi va acoperi nota de plată pentru călătoria asta cu taxiul!

— Mda. Contorul taxează la tarif triplu după ce am distrus Russkiville.

În ciuda durerii și a extenuării, Jessie nu se putea abține să nu râdă.

— Mișcați-vă mai repede, băi, curiștilor! La bază mă așteaptă o gagică mișto. Nu vreau să întârzii.

În zorii zilei următoare, echipa dădea semne de reală oboseală. Mai aveau încă un *click* și jumătate de mers până să ajungă la poziția unde vor face un repaus și Mike era perfect conștient cât de expuși erau până acolo, în spațiu deschis. Jessie

adormise ceea ce îl făcea și mai greu de cărat, dar Mike a preluat locul unuia dintre ce-i ce-l duceau și i-a îndemnat pe ceilalți să mărească ritmul pentru a ajunge la adăpost cât mai repede posibil.

— OK. Hai să lungim pasul. Trebuie să ne ascundem imediat.

Asta însemna să alerge cu *pack*urile grele din spinare, dar asta era ceea ce-i făcea niște soldați atât de excepționali.

Echipa extenuată mai avea încă 700 de metri până la formațiunea stâncoasă pe care Mike o alesese ca ultim adăpost, când trei vehicule au ieșit de sub camuflaj năvălind spre ei.

Mike l-a lăsat pe Jessie să cadă grămadă la pământ și a răcnit:

— Poziție de tragere! ACUM!

A înșfăcat un lansator portabil de rachetă anti-tanc din spatele omului aflat în fața sa în timp ce se trântea pe pietrișul tare și ochea camioneta din frunte.

— Am luat-o pe cea din centru! Shane, stânga! Josh, dreapta! Atenție! La comanda mea!

Cele trei vehicule fuseseră ascunse printre pietroaiele către care se îndreptau Mike și ai lui. Iar acum veneau direct către ei. Situația dădea să devină zgomotoasă, iar Mike știa că imediat ce-și va fi lansat racheta, rușii vor ști unde se află echipa sa.

Probabil că cei din camionete alertaseră deja forțele principale de cercetare. Era doar o chestiune de timp și Mike rămânea fără opțiuni. Se putea aștepta la sosirea avioanelor cu reacție, a elicopterelor de atac, a transportoarelor blindate și a câteva sute de rusnaci cumplit de șucăriți care vor avea o mare plăcere să-i amputeze anumite părți anatomice cu niște foarfece de tăiat sârmă, ruginite.

Echipa va lupta. Întotdeauna luptai. Nu renunțai atât timp cât mai aveai încă muniție de tras.

Camionetele se apropiau, ridicând trene de praf fin în urma lor. Deci planul alternativ de scăpare… fuse-suse-și-se-duse. Mike a inspirat adânc, cu degetul pe trăgaci și cu ținta bine locată.

— La comanda mea! a strigat.

Sistemul de ochire era fixat chiar pe centrul grilei de la radiatorul camionetei, Capul exploziv ar fi trecut prin blocul motor înainte de a exploda în cabină și să transforme vehiculul și pasagerii săi într-o minge de fum, fragmente incandescente și

bucăți de trupuri vaporizate. Se apropia. La distanța ideală. Degetul lui Mike a început să apese pe trăgaci

— Atenție! La comanda mea!

Totul părea să se desfășoare cu încetinitorul. Secundele s-au lungit, iar respirația lui Mike s-a oprit cu totul, pentru că simțurile sale absorbeau mii de detalii fragmentare de la sistemul de ochire electronic al armei.

— Jos armele! Jos armele! Mike a sărit în picioare, punând siguranța la rachetă. Sunt prieteni! Jos armele!

Într-o clipită de detașare suprarealistă, zărise un steag fluturând în spatele camionetei, o flamură fâlfâitoare parțial acoperită de norii de praf ce acopereau aproape tot ce se afla dincolo de masca radiatorului camionetei.

— Ești sigur, *boss*? a strigat Shane din spatele celuilalt lansator. Sunt al dracului de aproape ca să te răzgândești acum!

Mike a respirat adânc și a pus cu grijă pe sol lansatorul de rachete. Stătea în plină vedere și dădea din mâini în sus și în jos, de parcă semnaliza unui elicopter. Camionetele au oprit la 50 de metri de poziția lui Mike și oameni în uniforme au sărit jos din spatele lor. Dar alții au dezvelit mitralierele grele montate în bene de prelatele ce le protejau de praf.

— Calm, toată lumea! Lăsați jos armele! Tocmai ne-a sosit cavaleria!

Cu mâinile ținute îndepărtate, Mike a înaintat încet, observând că mitralierele grele nu erau orientate asupra oamenilor săi. Aveau țevile ridicate, căutând ținte aeriene.

Un tip solid, în uniformă, a pășit înainte cu carabina de asalt AK74 într-o mână. Mike știa cine erau acești oameni. Nu se așteptase să-i întâlnească atât de departe spre vest de pozițiile lor, dar nu se plângea. Vorbea destul de bine kurda pentru a-l felicita politicos și deferent pe liderul peshmerga[9], care zâmbea și el și făcea semne cu mâna liberă. Vorbea o engleză excelentă.

— Trebuie să ne mișcăm rapid. Toată lumea în camionete! IMEDIAT!

---

[9] Peshmerga – forțele militare ale regiunii federale din Kurdistanul Irakian. Pentru că Armatei Irakiene îi este interzis de către lege să intre în Kurdistanul Irakian, Peshmerga plus forțele de securitate subsidiare sunt responsabile de securitatea din regiunile Kurdistanului Irakian.

Mike a semnalizat echipei și toți au înaintat oarecum în confuzie către presupușii lor salvatori.

— Urcați în camionete, băieți. Haideți. Aceștia sunt flăcăii pe care-i așteptam. Sunt armata kurdă. Cururile voastre sunt salvate!

Soldații peshmerga au reacoperit repede mitralierele și camionetele au accelerat înapoi către formațiunea stâncoasă unde fuseseră ascunse. Soarele se ridica și ei ar fi fost mult prea ușor de depistat de dronele rusești care s-ar fi întâmplat să zboare pe deasupra zonei. Mike n-a fost prea surprins să descopere o forță și mai mare care aștepta să-i escorteze la tabăra peshmerga. Două vehicule erau echipate cu rachete sol-aer cu rază scurtă de acțiune. Kurzii știau că nu pot ascunde o forță atât de mare pe timpul zilei, așa că au ales să facă o deplasare rapidă peste deșert, adică să se bazeze mai mult pe viteză decât pe camuflaj.

Mike zâmbea. Extenuat, însetat, înfometat, săltat în spatele unei camionete ușoare împreună cu trei dintre oamenii săi și un mic grup de soldați kurzi cu chipuri foarte serioase. S-ar putea să fi reușit. Kurzii le-au oferit sticle cu apă și un fel de fructe uscate surprinzător de gustoase. Dar erau atât de flămânzi încât nu aveau nevoie de preparate de înaltă clasă pentru a aprecia binevenitele calorii. Un medic a verificat piciorul rănitului și i-a administrat o perfuzie cu soluție salină după ce l-a așezat bine în scaunul cu spătarul lăsat jos, într-una dintre camionete.

Cursa frenetică a durat ceva mai puțin de un ceas și toți erau prea obosiți ca să recunoască cât de norocoși au fost să evite a fi descoperiți de vreo dronă. Urmele de praf și pietriș lăsau în urmă semne evidente ce le trădau poziția atunci când au traversat deșertul. Dar au continuat să ruleze. Fiecare salt și vibrație îi aducea mai aproape de grosul forțelor kurde, la o protecție mai mare, din partea unei armate care a devastat ISIS și le-a oprit avansul. Chiar și rușii au fost circumspecți în a-i înfrunta pe foarte experimentații peshmerga. Una era să bombardezi și să mitraliezi civili, pentru a înlătura potențiala concurență în traficul de droguri, să susții poziția guvernului sirian și să asiguri baza navală rusă de la Tratus. Dar era cu totul altceva să înfrunți tenacitatea feroce a bine antrenatei armate care lupta de câteva decade pentru independență.

Când echipa și-a urcat trupurile dureroase în camionetele prăfuite, Mike a dat mâna cu ofițerul kurd care-i găsise. Echipa

DIA arăta destul de rugos în uniformele lor de miliție și cu bocancii uzați, dar erau în viață, și Mike zâmbea către ofițer, ceea ce conta foarte mult!

După un duș fierbinte și ceva ce putea fi descris a fi un festin tipic kurd, Mike bea cafea cu comandanții superiori ai kurzilor, și accepta cu grație felicitările acestora pentru succesul atacului asupra bazei rusești. Ei știau totul despre heroină. Era cel mai prost ținut secret din întregul teatru de operațiuni din Orient Mijlociu. Știau foarte bine de ce fusese aleasă această misiune. Apreciau valoare acestei lovituri economice asupra planurilor rusești de dominare a regiunii. Știau și apreciau faptul că oamenii DIA se oferiseră voluntari pentru această misiune, în ciuda șanselor minime de a scăpa cu viață.

— A fost înțelept din partea ta să ne informezi în legătură cu misiunea voastră, Michael.

Generalul kurd a sorbit încet o gură de cafea și l-a privit atent pe Mike pe deasupra ceștii.

— Și acum să discutăm despre nota de plată.

Mike a dat din cap.

— Rachetele sunt ale voastre, *General*. Nu mai știu câte avem, dar sunt un preț mic pentru ajutorul vostru.

Generalul a zâmbit dând din cap politicos.

— Dar m-am gândit că vei aprecia un gest suplimentar de mulțumire pentru ajutorul tău.

Mike a scos din buzunarele uniformei sale noi de peshmerga două pachete bine ambalate, fiecare *cărămidă* cântărind exact un kilogram.

— Asta e pentru dumneata, *General*.

Ducane a pus pachetele pe măsuța joasă, chiar lângă ceașca ofițerului.

— Michael, accept cu mulțumiri darul tău și pot să te asigur că vom folosi foarte bine acești bani.

În câteva ore, armata kurdă a informat DIA că i-a recuperat pe Mike și camarazii săi extenuați, și că aceștia se află în tabăra lor. Kurzii voiau să se asigure că Mike încă mai are rachetele portabile care erau parte a plății pentru salvare. Mike calculase un schimb corect. Guvernul USA și-l putea permite. Cele două kilograme de heroină pură au fost luate ca asigurare suplimentară pentru cazul în care echipa ar fi fost nevoită să lanseze rachetele.

Dar asta ar fi însemnat că șansele lor de supraviețuire ar fi scăzut aproape de zero. Însă, oferirea heroinei l-a făcut pe Mike un prieten ferm al forțelor peshmerga. Aceștia apreciau asemenea gesturi de generozitate.

Trei zile mai târziu, echipa DIA era transportată către un loc sigur de extracție din teritoriul kurd, cu tot cu armele lor de asalt și pungi cu fructe, oaspeți onorați ai unui popor luptător care recunoștea curajul atunci când îl vedeau. Elicopterul militar de transport a sosit însoțit de o substanțială escortă de elicoptere de atac, pentru că șefii DIA au fost și surprinși și îngrijorați de planul se scăpare al echipei deopotrivă neortodox și neautorizat.

Mike nu era prea îngrijorat. Era sigur că perspectivele carierei sale nu erau prea afectate. Din punctul de vedere al înregistrărilor oficiale, echipa își îndeplinise misiunea fără a pierde nici un om. Asta era ceva ce trebuia sărbătorit.

Și-au folosit rezerva de rachete în confruntarea cu rușii și au supraviețuit ca să lupte și altădată. Nu știa nimeni despre cele două kilograme de heroină, și Mike nu avea de gând să mărturisească că-și planificase scăparea cu două kile din cel mai pur drog disponibil în toată emisfera nordică.

Băieții își vor lua bonusurile, iar Mike avea de gând să-și ia un bine-meritat *concediu*. Da, mai întâi trebuia să treacă prin ședința de raport din State, dar era total pregătit pentru asta. Încă mai avea niște socoteli neîncheiate cu soldații *Spetsnaz* care-i uciseseră prima echipă. Încă mai avea viziuni cu rândurile de țepe cu capetele inamicilor înfipte în vârf. Încă mai avea de lămurit câte ceva cu Fatima Trigo, agenta rusă care făcuse să fie aproape ucis. Nu că i-ar fi purtat pică. Nu. Trebuia doar să regleze conturile, iar asta însemna o ripostă serioasă în stil medieval.

Când psihiatrul Companiei l-a consultat la Washington, zâmbetul lui Mike și privirea din ochii reci, l-au făcut pe medic să apeleze la stocul său secret de tranchilizante.

Uneori, trebuia să fii recunoscător că Mike Ducane era de partea ta.

SFÂRȘIT